

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin A.Z.S. din Republica Socialistă România

ANUL LVIII
Mai — Iunie
1980

Bucurie și Recunoștință

Gîndurile se adună năvalnic, căutînd prilejul materializării lor. Gînduri de bucurie, de recunoștință, gînduri de înțeleaptă cumpănire. Aceste simțăminte ale ființei noastre, dau inimii un ritm mai alert, o pulsație mai caldă, un plus de energie ce cuprinde întreaga noastră ființă.

Un moment istoric! Un Eben-Ezer plin de profunde semnificații la răscrucea a unsprezece decenii, un veac și un deceniu care au trecut pragul infinit al timpului de unde au venit și care au înscris pe răbojul vremii o istorie plină de fapte simple, dar încununată de rezultatele acestor zeci de ani, a căror cunună așteaptă pe biruitor.

Ne închinăm cu adincă smerenie înaintea tronului măririi cerești și slăvim revărsarea iubirii divine în întinsul minunat al țării noastre și deci și al bisericii advente din țara noastră.

Aducem bucuria recunoștinței noastre lui Dumnezeu și consemnăm gloria umilinței și a strădaniilor neconsemnate, dar fidel înfățișate în cărțile cerului, a lungului șir de umili dar credincioși slujitori ai lui Dumnezeu și ai oamenilor, de pe plaiurile înSORITE și binecuvîntate ale țării noastre; a acelor care cu iubire, sinceritate și devotament, au adăugat cu timpul și cu viața lor, o nouă cărămidă acestui edificiu, spre a-l avea așa cum îl vedem astăzi.

Aducem mulțumiri și recunoștință stăpînirii, conducerii noastre de stat, pentru dirzenia luptei ce a dus la ruperea lanțurilor, dărîmarea zidurilor împilării ce înconjurau țara, pentru proclamarea recunoașterii demnității omu-

lui și a drepturilor lui naturale — sintetizate într-un singur cuvînt catalizator a tuturor aspirațiilor umane — LIBERTATE.

Ridicăm în această sărbătorească zi a aniversării a o sută zece ani de existență a bisericii noastre aici, pe aceste meleaguri scumpe, un altar al aducerii aminte, astăzi în această eră atomică, cosmică, era exploziilor științifice în lanț, pentru experiențele tuturor zilelor și a lecțiilor pe care timpul și evenimentele istorice ni le-au rezervat; pentru soarele strălucitor din miezul zilei înmiresmate de parfumul primăverii, cum și pentru opacitatea dure-roasă a negurei, sau ascuțirea vijelioasă a crivățului în iarna cumplită a timpurilor de restriște; pentru zîmbetul bucuriei și al fericirii, ca și pentru rubinii amarelor lacrimi ale încercărilor, dar nu ale deznădejzii!

Cu prilejul sărbătoririi simbolice a acestui secol, plus un deceniu de existență a bisericii adventiste din țara noastră, aducem în numele frățietății întregi smerită jertfă de mulțumire și recunoștință cerului. Comunitățile și grupele răspîndite pe orizontalele patriei noastre, au fost retortele în care s-au plămădit valorile de aur ale bisericii și veșniciei.

Iată de ce, cu moderațiune și stingăcie chiar, înălțăm gîndul mulțumirii noastre înaintea Bunului Dumnezeu, pentru că ne-a prilejuit ocazia de a putea trăi această plăcută monumentalizare istorică în contextul unei vieți noi, concepții noi, cu simțăminte noi.

În fața acestei epopei a lucrării divine, ne legăm înaintea lui Dumnezeu pentru păstrarea ființei spirituale și organizatorice a bisericii, slujind pe Bunul Dumnezeu cu toată inima noastră, din tot sufletul nostru, cu tot cugetul nostru, și aproapei, societății, patriei, ca și nouă înșine.

Împreună cu psalmistul rostim și noi ruga intimă a ființei noastre:

„Binecuvîntează suflete pe Domnul
Și nu uita nici una
din binefacerile Lui!
„Lăudați pe Domnul căci este bun
Căci în veac
ține îndurarea Lui!“

D. Popa

București, iulie 1980

Cu 35 de ani în urmă, la 9 Mai 1945, s-a consemnat în analele istoriei un act de importanță hotărâtoare pentru popoarele lumii. Victoria asupra fascismului a însemnat victoria asupra celor mai inumane concepții și practici, a însemnat prăbușirea idealurilor unor minți întunecate.

Aniversarea acestui eveniment astăzi, are scopul să bucure inima, să îmbogățească mintea și să conducă la o înaltă prețuire a posibilităților slujirii, învățând din viața înaintașilor. Importanța acestei zile nu poate fi nici minimalizată și nici trecută cu vederea, iar orizontul deschis nu poate fi redus de nimeni și de nimic.

Din jertfele umane și materiale ale țării noastre de odinioară care au însemnat în același timp și un aport substanțial la victoria asupra fascismului, a răsărit în acea zi o floare care a ajuns azi la maturitate incontestabilă. Acel început timid, acele furtuni de la început, au contribuit și mai mult la întărirea privilegiilor câștigate prin jertfă. Toate monumentele ridicate pe

noastre, în legăturile familiale și frățești; au schimbat concepții, au pus în mișcare toate forțele dragostei de oameni — indiferent de origină, culoare, virstă.

Precum natura după apăsarea iernii este chemată la viață de căldura soarelui și redă lumii ceea ce a fost ascuns, tot așa după iarna cea grea a anilor de război, în razele calde ale acelei zile de primăvară, cătușele au căzut și a ieșit la lumină o viață nouă. Forța acestei vieți era prezentă, latentă, acoperită de praful de pușcă și molozul luptelor. Dar, nu murise! Atunci, la 9 Mai, viața s-a descătușat fără ca să mai poată fi pusă vreodată la jug. Strigătul de biruință a umplut pământul, țările, națiunile, orașele și satele noastre și mai presus de toate acestea, inimile noastre.

Atunci, cei ce fuseseră plecați se întorceau biruitori prin Arcul de Triumf sub privirile oamenilor care nu puteau să creadă ochilor că robia a luat sfârșit. Fețele lor crispate purtau încă urmele groazei; îmbrăcăminte la urma urmei de greutatea întimpinate, picioarele le erau sleite de efort, dar pe pieptul lor ei purtau însemnul biruinței. Ei au luptat și au învins. Acum se înapoiau la vetrele lor povestind realitățile aproape de necrezut din zilele dramaticei înclăștări, conștințind cele spuse prin lacrimi, răni, dureri, și dor.

Rămân graivați cu litere de aur, eroii cunoscuți și necunoscuți ce au luptat pentru victorie și pace. Au rezistat până la capăt, la capătul puterilor, speranțelor și vieții, iar când cădeau, făclile erau luate de alte mâini, mai îndirjite, mai sigure și puternice, purtându-le până la biruință.

Să ne oprim o clipă noi toți cei care am trecut prin încercările acelor zile de foc, să privim în urmă, să luăm de mină pe tinerii și pe copiii a căror geneză este dincoace de acea zi și să spunem tuturor că victoria de atunci este temelia păcii de acum. Să dăm de știre oricărui om că generația acelor zile nu a precupețit nici un efort material și spiritual, energie și sacrificiu, că drumul spre victorie a cerut viața multor sute de mii de oameni. Să spunem celor ce caută cu orice chip să uite ororile războiului și prețul păcii, că înarmarea și febra perfecționării armelor de război și de distrugere în masă, nu este țelul generației de azi. Spuneți și strigați să audă toți cei ce au urechile astupate de visări și ochii orbiți de câștig, că năzuința sufle-

tului omenesc nu este alta, decît pacea, armonia, liniștea necurmată. Certurile și neînțelegerile, ura și dezbinările de orice fel, care fac viața amară, să dispară de pe pământ. Noi vrem ca pacea să stea la baza relațiilor dintre toate statele lumii, indiferent de sistemul lor social sau de concepțiile lor religioase. Astăzi, mai mult ca oricând, datorită fiecărui om este să apere cuceririle înaintașilor în toate domeniile vieții.

Acum, în ziua aniversării, gândurile noastre se înalță spre viitor iar fațetele spre înflorirea țării noastre și asigurarea unei vieți tot mai prospere și fericite. Pentru reușita acestor strădani omenesci și gânduri dumnezeiești, noi credincioșii adventiști de ziua a șaptea, avem o răspundere extrem de solemnă în fața lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

În ce constă această răspundere? Pentru ca să primim răspunsul, să ne aducem aminte că odinioară profetul dădea un sfat plin de înțelepciune aceluia care abia își lăsa seră carele de război, sabia, scutul și arcul, ca să ia în schimb ranița drumului necunoscut. Ecoul cuvintelor răsună azi mai tare: "... rugați-vă pentru pacea și bunăstarea cetății unde veți locui..." Profetul căuta să lămurească înțelesul acestor cuvinte: "... voi nu sinteți rupți de generația voastră; voi nu veți avea nici un fel de avantaje în fața concetățenilor voștri. Războiul și pentru voi tot război este; seceta aduce foamete și pentru voi, lăcusta pustiește neținând cont de proprietarul plantațiilor, precum și ploala aduce belșug general, căldura face să răsără și griul vecinului, chiar dacă este socotit dușman de moarte..."

Acestea au fost scrise pentru învățătura noastră, pentru că și azi, ca și întotdeauna, un credincios sincer nu poate rămâne indiferent de ceea ce se întâmplă în jurul său. Ba mai mult, el are misiunea de a se ruga și lucra pentru pacea și belșugul „cetății”. Nu doar pentru liniștea sa personală sau numai pentru siguranța membrilor familiei; nu numai pentru cei de aceeași credință sau exclusiv pentru cei simpatizați. „Cetatea” are un conducător care are nevoie de sprijin și har, spre a asigura pacea și armonia internă și externă — rugați-vă pentru el! Este privilegiul nostru ca astfel să contribuim la păstrarea celei mai scumpe cuceriri a secolului, obținută prin Victoria din 9 Mai: Pacea și libertatea!

Redacția

S U M A R

- Bucurie și recunoștință . . . . . c.II
- Ziua victoriei 1
- Unsprezece decenii de istorie adventă în România 2
- Realizări 8
- Scurt istoric al sesiunilor adunărilor generale electivă ale Uniunii A.Z.S. 14
- Mărturii ale unei conduceri providențiale . 17

drumul suferinței, durerii, morții, dar și al victoriei, sint mărturii de netăgăduit ale contribuției țării noastre la această biruință. Pe bună dreptate putem spune azi că binefacerea aduse de ziua aceea de Mai au devenit una cu ființa noastră, au intrat în inimile noastre, în casele

Unsprezece decenii de istorie adventă în România

Cu modestie și smerenie sărbătorim în aceste zile, scurgerea timpului în dimensiunile a unsprezece decenii, de la data când Evanghelia propovăduită de Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea a fost auzită și pe meleagurile țării noastre. O sută și zece ani de la data când mărturisindu-și public convingerile și speranța adventă, a fost coborât în apa botezului primul creștin adventist din România, inginerul Toma Aslan din Pitești.

1870-1980, scurgerea unui secol și a unui deceniu peste tinăra și totuși milenara credință a Bisericii Advente. Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea este definită ca fiind așteptătoare a revenirii Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos. Doctrina despre a doua venire a Domnului Hristos, cu toată gama evenimentelor ei, cu învierea celor drepti, cu judecata finală și evenimentele ce preced revenirea în mărire a Fiului lui Dumnezeu și eradicarea păcatului din Univers, constituie baza și rațiunea existenței întregului creștinism. Crezul Bisericii Creștine subliniază atât de minunat acest adevăr scripturistic:

„Și iarăși va să vie cu mărire, să judece viii și morții, a Cărei Împărăție nu va avea sfîrșit. Aștept învierea morților și viața veacului ce va să vină“.

De aceea, trebuie să subliniem aici, fără să ne fie teamă că greșim, că Adventiștii de Ziua a Șaptea, nu sînt inovatori în domeniul religiozității. Adevărurile scripturistice susținute și trăite de Biserica Adventă sînt vechi, fundamentate și propovăduite de profeții din vechime, de Domnul Hristos și de apostoli, iar dorința și strădania lor, este aceea de a se elibera de orice adăugiri ulterioare, și a ajunge, pe cît este posibil, la simplitatea și

puritatea credinței și a trăirii ei din vremurile apostolice.

De fapt, ceea ce definește o biserică, nu este atât de mult numele ce-l poartă, ci doctrina pe care o mărturisește și pe care o trăiește. Privită astfel, Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea nu este o nouă denotațiune care și-a făcut apariția destul de tîrziu la orizont (în secolul al XIX-lea), prea tîrziu — după unii — pentru a mai putea intra în categoria bisericilor reformațiunii.

Analizînd doctrina Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea, vom vedea că ea este legată de linia ascendentă a credinței bărbatilor lui Dumnezeu, de la Adam și apoi linia patriarhilor și profeților, pînă la Hristos, Domnul. Rădăcinile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea n-au apărut numai în secolul al XIX-lea, și nici cu antecedente în mișcarea mondială de reînnoire a credinței în iminenta venire a Domnului Hristos din primele decade ale secolului al XIX-lea, ci Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea își trage seva din trecut, în ascendența spirituală pînă în perioada apostolică de formare a Bisericii primare, și mai departe, la origină, la începuturile neamului omenesc.

Istoria denotațiunii Adventiștilor de Ziua a Șaptea poate fi foarte bine înțeleasă, dacă este privită în lumina primei comunități a Bisericii primare. Filtrată prin această lumină, se poate vedea că Adventiștii de Ziua a Șaptea se situează pe temelia pusă de apostoli și profeți, piatra din capul unghiului fiind Domnul Hristos. De fapt, fiecare adevăr pe care Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea îl are, a fost susținut — în embrion — de Biserica apostolică.

Este un lucru bine cunoscut că, ceea ce a caracterizat Biserica apostolică a fost simplitatea doctrinei, a organizației cum și a modului de lucrare, centrul și circumferința crezului și activității ei, fiind Hristos, și El răstignit (1 Corinteni 2,2). Hristos care mîntuiește pe păcătoșii, prin credința în jertfa Sa ispășitoare. Legea era scoțită sfîntă, dreaptă și bună, dar numai ea nu poate să mîntuiască. Solia mîntuirii se adresa tuturor și era fundamentată pe Sfintele Scripturi. Scripturile Vechiului și Noului Testament erau foarte prețuite, constituind norme de viațuire și slujire. Preoția Levitică și orînduirile ei.

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.“ Matei 24,14.

„Pentru viitor, nu avem a ne teme de nimic altceva, decît de a uita cumva modul în care ne-a condus Dumnezeu pînă în prezent, cum și învățătura Sa din istoria Bisericii noastre.“ (L.S. 196)

și-au făcut lucrarea pentru care au fost aduse la ființă, și în Hristos și-au găsit împlinirea, către care priveau toate aceste umbre și... au trecut. Legea lui Dumnezeu, acest îndreptar moral al Universului, n-a trecut, căci ea este și rămîne chintesența principiilor imutabile de dreptate și adevăr, iar dreptatea și adevărul — ce își au ființa în Dumnezeu — și cu care de fapt se identificează, sînt principii veșnice.

Dar, odată cu trecerea vremii, doctrina Bisericii creștine a suferit — ce-i drept, în mod treptat — un proces de elaborare pentru a putea fi mai accesibilă. Iar dacă inițial, la punctul de pornire unghiului de înclinație a fost mic, pe parcurs, traiectoria coboritoare s-a depărtat din ce în ce mai mult de origine, pînă ce s-a înscris pe o traiectorie proprie, cu totul diferită de linia ascendentă a Bisericii primare, de nucleul ei, elaborat și binecuvîntat de Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos.

Din acest motiv, lumea creștină a cunoscut în toate veacurile, încercări de redresare a vieții spirituale spre o apropiere cît mai exactă de modelul nostru, Domnul Isus Hristos. Istoria ne prezintă mișcări ale reformațiunii, pretutindeni în lumea creștină. Și chiar dacă mai acționau și alți factori în desfășurarea lor, factori ce nu pot fi ignorați, strădania acestora de a se reîntoarce la viațuirea primară a credinței Domnului Hristos, precum-pănea și era hotărîtoare.

Dacă toate aceste mișcări religioase creștine din secolele XVI-XVIII au tîns la reformarea vieții și doctrinei bisericesti, urmînd a se ajunge la idealurile morale, doctrinare și organizatorice, fixate de Intemeietorul Bisericii Creștine — și în parte, au reușit — a revenit mișcărilor de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, lucrarea de desăvîrșire a reformelor religioase ale veacurilor trecute, și revenirea la adevărurile cele simple ale Bisericii Apostolice, adică la adevărurile Sfintelor Scripturi. Acest lucru a dat impuls și viață unei mișcări mondiale numită adventism.

Credința că principiile Legii Morale a Celor Zece Porunci sînt de o valabilitate universală și eternă, a dat credincioșilor acestei mișcări numele de Adventiști de Ziua a Șaptea, spre a sublinia ideea că trebuie păzită Sîmbăta, Ziua a

Şaptea a săptămînii, ca zi de odihnă.

Mișcarea Adventă a secolului al XIX-lea este o împlinire a făgăduințelor și asigurărilor Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos, că înainte de revenirea, Lui în slavă și mărire, Evanghelia Impărăției Sale „va fi propovăduită în toată lumea”. Matei 24.1-14; Apocalips 14,6-7.

Întrucît „Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Şi descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci” (Amos 3,7), era deci de aşteptat ca slujitorii lui Dumnezeu să fie treziţi la cercetarea acestor făgăduinţe și asigurări — înainte de împlinirea lor — și aceasta, prin lucrarea Duhului Sfînt.

Cu privire la această lucrare a Duhului Sfînt, Domnul Hristos a spus: „Cînd va veni Mingietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și va va descoperi lucrurile viitoare”. Ioan 16.13. „Minați de Duhul Sfînt” (2 Petru 1,21 u.p.). „proorocii, care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mintuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme, și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos. Care era în ei, cînd vestea mai dinainte patimile lui Hristos, și slava de care aveau să fie urmate”. 1 Petru 1,10.11. Prin Duhul Său cel Sfînt, Domnul Hristos n-a lipsit niciodată din mijlocul credincioșilor Săi, luminînd, sfătuirînd, muștrînd, îmbărbătînd, întărînd și călăuzind Biserica Sa, cu ajutorul Cuvîntului Său, Cuvîntul Adevărului. (Apocalips 1, 12—20). „Cercetați Scripturile”, spunea Domnul Hristos (Ioan 5,39), căci „Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adînci ale lui Dumnezeu”. 1 Corinteni 2.10. El inițiază și conduce cercetarea.

În consecință, în împlinirea Cuvîntului de mai sus al Scripturii și sub călăuzirea Duhului Sfînt, o intensă și profundă cercetare a Sfințelor Scripturi a avut loc cu puțin înainte, în cursul și după începutul grandiosului secol al XIX-lea, secol în care, mai presus de orice, oamnenii au alergat încoace și încolo pe suprafața pămîntului și cunoștința a sporit în chip uimitor, așa cum a spus prin inspirație divină — cu mult timp înainte — Daniel, decanul profeților. Daniel 12.4.

Oameni de cea mai înaltă cultură, adevărate somități intelectuale, între care multe nume ilustre ale vremii, s-au plecat cu interes asupra scrierilor profetice ale Sfințelor Scripturi, și unul cite unu', și toți laolaltă, au descoperit și au făcut cunoscut ceea ce astăzi se rostește în fiecare Biserică Creștină: „Și iarăși va să vie în mărire să judece viii și morții, a Cărei Impărăție nu va avea sfîrșit”.

În desfășurarea lucrărilor de elaborare, de înțelegere a adevărilor

existente în paginile Sfințelor Scripturi, au fost stabilite liniile sănătoase ale interpretării profetice, la care au contribuit deopotrivă cercetătorii creștini și evrei, răspîndiți în întreaga Europă, în îndepărtatele Colonii ale Noii Anglii sau în America de Sud.

Redescoperirea profețiilor biblice a avut ca urmare logică, reactualizarea lor, și în consecință, reactualizarea adevărului privitor la revenirea glorioasă a Domnului Hristos.

Față de cele de mai sus, putem spune că nici Mișcarea Millerită de pînă la 1844 și nici Mișcarea Adventă de după 1844, n-au fost inovatoare în cercetarea și interpretarea Scripturilor și profețiilor lor. Cînd William Miller (1782—1849) a început să cerceteze și apoi să vorbească despre a doua venire a Domnului Hristos, el n-a făcut decît să reia firul interpretărilor profetice pe care mulți teologi catolici și protestanți l-au tors cu zeci și sute de ani mai înaintea lui, să-l aprofundeze și să descifreze profețiile încadrîndu-le în timp, căutînd să înțeleagă adevărul prezent în cadrul Planului de Mintuire.

William Miller vede lumina zilei la 15 februarie 1782, la Pittsfield, Massachusetts în Statele Unite, fiind cel mai mare între șaptesprezece frați. De copil dă pe față o sete nepotolită pentru cunoaștere, o puternică vigoare intelectuală, formîndu-și o cultură solidă și recunoscută. Comunitatea locală l-a socotit ca fiind cel mai educat tînar din Low Hampton, fiind un excelent condeer și chiar versificator. La vîrsta de douăzeci și unu de ani se căsătorește și intră în societatea literară locală. Pentru o vreme se alătură curentului filozofic deist, care susținea că rațiunea este suficientă pentru a demonstra existența lui Dumnezeu, respingînd revelațiunea și autoritatea Lui. Devine apoi căpitan de armată unde rămîne doi ani. Revenind la viața civilă, participă la serviciile divine de la comunitatea baptistă. Adevsea în lipsa pastorului, el era rugat să citească predica ce era pregătită mai dinainte.

Între anii 1816 și 1818, W. Miller se dedică studiului Sfințelor Scripturi, fiind preocupat în mod deosebit de profețiile lui Daniel și Apocalips. După trecerea acestor doi ani, el făcea următoarea observație:

„În 1818, la sfîrșitul celor doi ani ai mei de studiu, am ajuns la concluzia solemnă că în aproximativ douăzeci și cinci de ani de la această dată, toate problemele omenirii își vor găsi împlinirea”. (W. Miller, Apology and Defense pag. 9).

Așa de surprinzătoare au fost aceste concluzii ale sale în 1818. Încît W. Miller era convins că pe undeva trebuie să fie o greșeală. Nimeni nu era de acord cu el în problemele ce-l frămîntau. De fapt, abia mai tîrziu, el avea să desco-

pere faptul că unele dintre cele mai cultivate minți din Europa și Lumea Nouă, anticipaseră concluziile sale și erau de acord cu această dată.

Dar el a hotărît să reanalizeze total aceste concluzii și și-a luat încă patru ani pentru studiu și rugăciune (1818—1822). Era un studiu specializat, intensiv, cum puținii oameni au făcut. Timp de nouă ani el se rezumă în a împărtăși rezultatele studiului său, celor apropiați lui și prietenilor săi. În 1831, la vîrsta de cincizeci de ani, W. Miller începe activitatea sa publică, vestind revenirea Domnului Hristos în anii 1843—1844. Călătorește mult, ține cicluri de prelegeri și scrie despre convingerile lui. Astfel ia naștere Mișcarea Millerită. Lui i se vor adăuga bărbați de nădejde și puternici în cuvînt și cu o intensă trăire a adevărului Sfințelor Scripturi.

Mișcarea Millerită a cunoscut o mare dezvoltare și la timpul său a influențat viața spirituală a multora. Desigur, deși calculele profetice erau bune, Mișcarea Millerită și W. Miller în mod deosebit, n-au înțeles pe deplin evenimentele pe care profețiile biblice le evidențiau. El a rămas profund încredințat că data de 22 oct. 1844 este legată de împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu cu privire la revenirea Sa. Dezamăgirea a fost mare. Mulți au rămas profund afectați de neîmplinirea speranțelor lor, printre care și W. Miller. Unii au părăsit orice convingere religioasă, alții însă de bună credință, au căutat să găsească — din Scripturi — evenimentul ce a avut loc la data aceasta în cadrul lucrării Planului de Mintuire. În loc de a se lăsa pradă dezamăgirii, ei s-au rugat și au cercetat mai departe, ajungînd la înțelegerea faptului că, de fapt la data respectivă un alt eveniment profetic a avut loc, și anume, Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos, în slujba Sa de Mare Preot a intrat în Sanctuarul Cereșe și anume în Sfînta Sfințelor, mijlocind pentru cei păcătoși, cum și desfășurarea judecării de cercetare, după cuvîntul îngerului din Apocalips 14.

O nouă mișcare ia locul Mișcării Millerite și anume, Mișcarea Adventă, care se va dezvolta și va deveni Biserica Adventă. Ea nu este nouă, căci împingînd înapoi orizonturile existenței noastre, ajungem, așa cum am arătat mai sus, să ne identificăm doctrina în toate timpurile, pînă în vremurile apostolice, a profeților, a patriarhilor și pînă la porțile Edenului.

Avem nevoie să ne dăm seama și să înțelegem că noi nu sîntem doar o nouă denominațiune, care am apărut tîrziu... Categorie, nu sîntem un popor izolat și fără legătură cu adevărata Biserică a lui Dumnezeu din trecut. Noi sîntem legați inseparabil de șirul nobil al poporului Său, ce și-a adus la îndeplinire — de-a lungul veacurilor — lucrarea chemării sale.

Cu mult înainte ca Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea să-și facă simțită prezența în țara noastră în secolul al XIX-lea, pe meleagurile Transilvaniei s-a constituit o grupare religioasă, o biserică, a cărei identitate cu Biserica Adventă este izbitoare.

Mișcarea Sabatariană considera că Legea Morală dată pe Sinai este veșnică și neschimbătoare, exactă în forma și redactarea ei și că Evanghelia, în loc să o modifice, din contră, a întărit-o. Ei credeau în răsplătirea fiecăruia „după viața și faptele lui”, recunoșteau legea sanitară și se abțineau de la mincarea animalelor necurate, conform prescripției biblice; credeau în invierea dreptilor și țineau Sabatul biblic de la apus, la apus de soare. Pe lângă aceste adevăruri biblice — uimitoare pentru timpul lor — ei mai rețineu și unele idei neblice, influențe imprumutate, cum ar fi, credința în nemurirea sufletului și sărbătorile ceremoniale iudaice. Mișcarea ia o mare amploare și se organizează temeinic sub conducerea lui Péchy Simon, considerat una dintre cele mai culte persoane ale epocii sale. A fost un eminent filolog, ajungând prim cancelar al Transilvaniei (1613) numit de Bethlen Gabor.

El a organizat și condus comunitățile Sabatariene în număr de trezeci și două, printre care amintim: Dumbrăveni, Bezid, Soimus, Singeorz de Pădure, Odorhei, Sinmartin, Miercurea Nirajului, Tg. Mureș, Turda, etc.

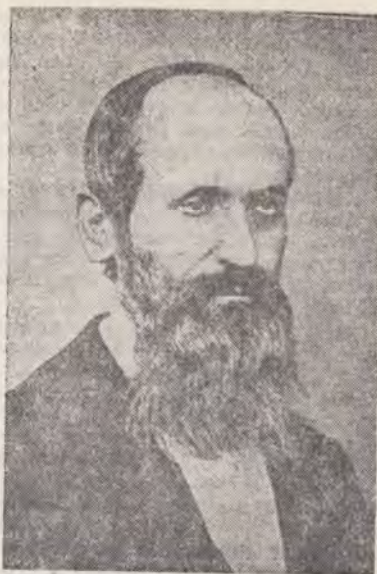
Cu timpul mișcarea este supusă persecuțiilor aspre, mergând până la pedeapsa capitală. În final, în anul 1868, cei care au rămas, au aderat în bloc la Cultul Mozaic, pentru păstrarea Sabatului. La numai un an, în 1869, solia adventă este propovăduită și în patria noastră.

Aniversând astăzi 110 ani de existență și activitate a Bisericii A.Z.S. din țara noastră, am dori să redăm succint, un rezumat al istoriei advente din România. Spunem succint, întrucât conducerea minunată a lui Dumnezeu, a acestei lucrări, în decursul anilor, constituie subiectul unei lucrări complete în curs de elaborare, și nu numai o prezentare schematică a ei, așa cum ne obligă spațiul, și această ocazie festivă, a o face în acest număr.

Privind asupra acestor unsprezece decenii de activitate a Bisericii Adventiste din țara noastră, am putea, în linii mari, să împărțim istoria ei în următoarele perioade:

1. Perioada de început: 1869—1900

În această perioadă, la vechile predispoziții religioase, la toate strădaniile anterioare de apropiere a crezului cu învățăturile Sfințelor Scripturi, la dorința după sfânta și curată Evanghelia a mântuirii, s-a

Mihail B. Czechowski

atașat și solia adventă. Într-o epocă plină de frământări sociale, de entuziasm în fața zorilor noilor perspective, de luptă acerbă pentru independență, când analfabetismul ținea omenirea ferecată în cătușele obscurantismului, învățătura simplă, curată a Evangheliei propovăduită de Biserica Adventistă, este primită cu căldură de credincioși, România situându-se printre primele țări din Europa, în care au luat ființă grupări de credincioși având convingerile religioase ale Bisericii Advente. Același predicator polonez, Mihail Czechowski, fost preot catolic, care în anul 1864 a venit în Europa, s-a aflat în anul 1869 și în România, iar la Pitești în 1870, așa cum am arătat pe larg în paginile revistei noastre.

Ca urmare a conferințelor religioase publice ținute de Czechowski în Pitești, ia ființă un grup de credincioși Adventiști de Ziua a Șaptea, printre care Toma Aslan și familia sa. Un an mai târziu, la aceștia se adaugă, prin botez, Lucian de Prato, care se va căsători cu tinăra adventistă Ana Piqueron, din Elveția, făcând ea grupul acesta de adventiști să crească și să continue activitatea lor religioasă chiar și după plecarea și dispariția lui Czechowski.

În anul 1884, G. I. Butler, președintele Conferinței Generale A.Z.S., aflându-se în Europa, vizitează și România, ținând o serie de conferințe religioase la Pitești. El scrie despre această vizită: „Am petrecut patru zile la Pitești, un oraș din România. Adevărul a fost deja predicat aici cu circa 12 sau 15 ani mai înainte și el a fost primit de un grup de persoane. Ca rezultat al acestei lucrări, noi am găsit aici pe fratele Toma G. Aslan și alți prieteni, păzitori ai poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus”.

(Les Signes des Temps, anul 8, nr. 4, din 11 mai 1884).

În anul 1885, septembrie 10, are loc Conferința Elvețiană, la Basel. Printre delegați figurează și Toma Aslan. În cartea sa „E. G. White în Europa”, fr. A. Delafield arată că la această conferință au luat parte delegați din Franța, Italia, Germania, România și desigur Elveția. La această întâlnire a luat parte și serva Domnului, E. G. White, care a vorbit celor mai bine de 200 de credincioși și delegați la această întâlnire.

Aceste mărturii, raportate și publicate în revistele vremii, cu referire la activitatea Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea, ne dau posibilitatea de a statornici în mod categoric faptul că lucrarea întregii solii era prezentă în țara noastră după anul 1869. Că a existat un grup, este adevărat, destul de modest la început, care a primit, a trăit și a propovăduit adevărurile biblice, ale Bisericii A.Z.S. După 1880, grupa aceasta se face cunoscută și statornicește legături spirituale cu frații de aceeași credință din Europa, participând la lucrările Conferințelor Europene A.Z.S. prin delegați și fiind vizitați de aceștia (G. I. Butler, A. C. Bourdeau, Bertola, etc.). Rapoartele și articolele publicate de aceștia despre vizitele lor, cum și rapoartele purtătorului de cuvânt al credincioșilor A.Z.S. din România, T. Aslan, ne înfățișează această grupă ca fiind activă, subliniind faptul că prelegerile ce se țineau erau audiate de multe persoane, creându-se un interes pentru acest adevăr.

Demn de reținut este faptul că în luna ianuarie 1884, apare primul număr al revistei „Adevărul Prezent”, ceea ce demonstrează activitatea comunității adventiste din Pitești. În mod fericit, primele patru numere publicate între anii 1884—1888, le avem și noi în arhiva Uniunii. Revista se tipărea la Basel, prin strădania primului nostru redactor, fratele Toma Aslan.

Nu avem date mai ample cu privire la viața și activitatea comunității A.Z.S. române din Pitești, dar fiind în anul 1886, L.R. Conrad vizitează această grupă, el spune că: „Am întâlnit pe fratele Aslan”. Deci după șaisprezece ani, grupa comunității Pitești era activă, iar fratele Aslan conducea încă activitatea ei. (Revue Adventiste, 1 sept. 1924/pag. 3).

Această perioadă rămâne în istoria Bisericii A.Z.S. din țara noastră ca perioada de început și de adaptare a lucrării Evangheliei pe meleagurile noastre. La încheierea secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, comunitatea adventistă din Pitești intră în conul de umbră al existenței și activității sale, fără ca aceasta să însemne eșecul lucrării advente în aceste locuri.

În timp ce la Pitești torța adevărului advent se pare că abia mai

pîlplia, o nouă lumină se aprinde — de data aceasta în altă parte a țării — și anume în Dobrogea, ținutul de lângă „marea cea mare”, așa cum o găsim amintită în hrisoavele marelui Mîrcea cel Bătrîn.

Ca urmare a persecuțiilor din Rusia țaristă de la sfîrșitul secolului al XIX-lea, persecuții stîrnite de poliția țaristă și împotriva unor credincioși protestanți, în anul 1891 un mare număr de coloniști germani se stabilesc în Dobrogea, și anume, la Sarighiol. Printre aceștia se afla și un grup, compact de credincioși adventiști, dintre care reținem pe frații: Krüger, Grenz, Baierle și alții. Aceștia își desfășoară viața și activitatea lor religioasă prin adunări de rugăciune și adunări publice de predicare a Evangheliei. Grupa Adventiștilor din Dobrogea, era o grupă compactă, activă și care s-a bucurat de un real succes.

După cum consemnează atât frațele P. P. Paulini în numărul festiv al revistei „Semnele Timpului” din 1924, fratele P. H. Hermann în „Gazeta Slujbașilor” nr. 7—9, din 1941, și în revista „Advent Echo”, nr. 1/1936, cum și alte mărturii ale vremii, grupa activă de adventiști din Dobrogea a continuat legătura frățească statornică de grupa din Pitești și de Toma Aslan în persoană, cu organizațiile Bisericii Adventiste din alte țări. În acest context, în anul 1892, pastorul adventist G. Wagoner, vizitează România și în mod deosebit grupa de adventiști din Sarighiol, pe care o organizează, cu un număr de 30 de credincioși.

După patru ani, în 1896, predicatorul L. R. Conradi, vizitează pentru a doua oară țara noastră. Într-un articol pe care acesta îl publică în revista „Revue Adventiste” din septembrie 1924, amintește faptul că: „În cursul unei noi vizite făcute... s-a organizat prima comunitate în Dobrogea românească”. L. R. Conradi împreună cu G. Wagoner, vizitează pe credincioșii adventiști din Dobrogea și ține o serie de conferințe biblice în comunele Sarighiol și Cobadin, unde se găseau coloniști germani, printre care erau și unii baptiști. Printre aceștia se afla și Andrei Seefried, care îmbrățișează solia adventă și pentru o perioadă de timp a fost angajat ca lucrător biblic. Nu peste mult timp, au mai fost organizate două grupe de credincioși adventiști și anume, Anadolchioi și Vilele Noi, lângă Constanța, cu un total de 61 de credincioși.

Dar, spre sfîrșitul secolului XIX, molima emigrării a pus stăpînire și pe frații germani din Dobrogea. Marea lor majoritate au emigrat în America, iar alții s-au repatriat în Germania. Așa se face că în jurul anului 1900, n-au mai rămas decît două grupe de credincioși adventiști și anume, grupa de la Sarighiol și cea de la Vilele Noi.

Nu putem încheia această perioadă, pînă cînd nu arătăm că un al treilea loc, în care torța adevărului advent a fost aprinsă și a luminat cu putere, a fost Transilvania. Așa cum am vorbit pe larg în numerele trecute ale revistei noastre, pastorul M. B. Czechowski, în scrisorile sale scrise din Transilvania și publicate în revista „World's Crisis” în anii 1869 și ultima în 5 aprilie 1870, revistă aparținînd grupării Adventiștilor de Ziua Intîi, în Transilvania, M. B. Czechowski a vizitat „o serie de orașe și așezări, cum ar fi: Luncani, Turda, Pata, Cojocna, Clujul, Gherla, Bistrița, Beclean etc. propovăduind Evanghelia revenirii Domnului Hristos. Iarna anului 1869—1870 o petrece în Transilvania, căci ultima scrisoare o scrie de undeva de lângă Cluj. (Curierul Adventist nr. 3—4/5—6/1978).

Reținem deci că, după marea Mișcare Sabatariană, anul 1869 aduce cu sine vestirea Evangheliei pe frumosele plaiuri ale Transilvaniei. Nu se cunosc rezultatele activității lui de aici, nu găsim nici o grupă sau comunitate adventistă înființată, în urma activității sale. Sămînța adevărului aruncată în țărîină, nu s-a pierdut.

În anul 1890, L. R. Conradi face o vizită la Cluj, unde ține primele lecturi biblice și predică Evanghelia și solia adventă în casa lui Johann Rottmaer. Cu ocazia acestor studii biblice, soția lui Rottmaer și Cristina, cea de a doua fiică a familiei Rottmaer, au primit credința adventă. Mai tirziu se alătură lor și Johann Rottmaer. (Revue Adventiste — sept. 1924).

Tot cu ocazia unei vizite a lui L. R. Conradi, Wilhelm Teutesch vine în contact cu adevărul vestit de Biserica Adventă, și în anul 1894 intră în lucrare, după ce urmează pentru scurt timp, cursurile Seminarului Teologic din Hamburg. El lucrează ca colportor la Brașov și împrejurimi, în Sighișoara, în ținuturile Sibiului, Bistriței, Mediașului. În anii 1899—1900 se afla la Făgăraș, Fratele Teutesch moare la 15 mai 1930 în comuna Prejmer.

În anul 1898, sosește la Cluj fr. Huenergardt, unde întilnește familia fratelui Rottmaer, primii și singurii credincioși adventiști din Transilvania pînă în anul 1899, iar orașul Cluj, este locul unde a luat ființă prima grupă de credincioși adventiști. În anul 1929, fr. Huenergardt va scrie cu privire la activitatea sa: „În primul an al lucrării mele au primit ad vărul 53 de persoane, care locuiau în diferite localități: Cluj, Brașov, Arad, Sibiu și Făgăraș”. Printre cei care au primit adevărul se aflau frații: Wilhelm Teutesch, St. Kelemen, Orban și alții.

Tot din această perioadă amintim faptul că fratele Teutesch a fost primul lucrător adventist care a predicat solia adventă la Arad. În

anul 1897, în una din vizitele lui L. R. Conradi în România, acesta vizitează și Aradul, unde ține o serie de conferințe biblice și lecturi biblice cu o grupă de nazareneni, care primesc adevărul. Fr. Huenergardt continuă lucrarea aici și în anul 1900 se organizează comunitatea Arad. În anul 1899 fr. Huenergardt vizitează și grupele de credincioși adventiști din Anadolchioi și Vilele Noi, de lângă Constanța, ca o mărturie a unității și interesului lucrării în toate regiunile țării noastre.

În concluzia acestei perioade (1869—1900), se conturează foarte bine faptul că la Pitești, în Dobrogea la Sarighiol, Cobadin, Anadolchioi și Vilele Noi, în Transilvania la Cluj, Brașov, Sibiu, Făgăraș, Viștea, Sighișoara, Seica Mare, etc., solia adventă este predicată și iau ființă grupe și comunități adventiste, care își vor continua viața și activitatea lor, lucrare ce va lua o dezvoltare deosebită după anul 1900, în noul secol, al XX-lea, care a adus o uriașă dezvoltare în toate domeniile vieții.

2. Perioada de organizare: 1900—1920

Anii de la începutul secolului XX, au fost ani plini de evenimente, au fost ani premergători ai unor izbucniri sociale ce anunțau prefacerile ce aveau să schimbe fața unei mari părți a lumii noastre.

Începînd cu anul 1900, supunîndu-ne legii creșterii și dezvoltării, așa cum sublinia Mîntuitorul în parabola grăunțului de muștar (Matei 13,31), lucrarea adventă trăiește perioada de consolidare și organizare a ei. Este perioada în care activitatea ei este continuată de prima generație de deservenți cultici autohtoni care vor prelua activitatea și conducerea lucrării advente din țara noastră.

Anul 1900, este marcat de începutul lucrării advente în București. În acest an, în sala societății „Transilvania” din București, str. Izvor nr. 14, s-au ținut o serie de conferințe religioase publice ținute de către pastorul Perck, un apropiat colaborator al lui L.R. Conradi. Ca rezultat al acestor conferințe religioase cu privire la apropiata venire a Domnului Hristos, mai multe suflete au acceptat credința adventă. Printre acestea a fost sora Anna Klör și fratele Blaha, care au rămas credincioși toată viața lor.

Anul 1904 aduce cu sine organizarea primei grupe de credincioși adventiști în București, sub păstoriarea fratelui J. F. Ghinter, care conducea — ca pastor — servicii religioase într-o casă de rugăciune situată în strada Negru Vodă.

Anul 1906 este vrednic de reținut pentru istoria adventă din țara noastră, pentru faptul că este anul în care primește credința adventă Petre P. Paulini, la data aceea stu-

Petre P. Paulini

dent în medicină, care avea să joace împreună cu alți frați, un rol de seamă în lucrarea Bisericii Advente din România.

Un an mai târziu și anume la 29 iunie 1907 se alătură — prin botez — grupeii adventiste din București, fr. St. Demetrescu, un bun prieten al fr. P. P. Paulini. Acesta i-a vorbit despre adevărurile Evangheliei privitoare la mîntuirea prin Domnul Hristos. În același an, alți frațele Paulini, cît și frațele Demetrescu, frecventează cursurile Seminarului Adventist d'n Friedensau, Germania, unde li se va mai adăuga un alt român, fr. Constantin Popescu, care a cunoscut adevărul la Viena, unde studia arta picturii și a sculpturii și care se hotărîse a lucra pentru cauza Evangheliei și a lui Dumnezeu. Acestora li se va adăuga, mai târziu fr. P. P. Păunescu, formînd un nucleu activ de slujitori ai lui Dumnezeu, fapt ce va impulsiona activitatea Bisericii.

Solia Evangheliei, găsindu-și loc în inimi sincere, după ce a prins acolo rădăcini adînci, a crescut „întîi un fir verde, apoi spic, după aceea griu deplin în spic (Marcu 4,26-29), sub grija și călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. În această perioadă de timp, s-au format și au purtat povara consolidării și organizării Bisericii A.Z.S., bărbați din părțile acestea, bărbați chemați și călăuziți de Dumnezeu, care au fost credincioși mandatului pe care Dumnezeu l-a dat Bisericii Sale. (Matei 28,19-20). Făgăduința Domnului Hristos: „Iată Eu sînt cu voi în toate zilele pînă la sfîrșitul veacului“, le-a fost scut și mîngiere. Într-o vreme cînd exercitarea cultului, a libertății cuvîntului, intrunirilor, etc. etc., erau „garantate în drept“, manifestarea vieții Bisericii Advente avea de întîmpinat și de rezolvat probleme destul de grele, atunci cînd era vorba de „aplicarea în fapt“, de traducerea în viața practică a drepturilor cuprinse în prăvele țării.

Biserica Adventă funcționa în acest timp sub regimul întrunirilor publice. Decizii ministeriale destul de fluctuante, indicau organelor ordinii publice cum să procedeze față

de această „asociație religioasă“ adventistă. Sub o influență de o natură sau alta, aceste decizii erau de cele mai multe ori modificate pentru îngreunarea desfășurării activității vieții religioase a „sectanților“.

Începînd din acest timp, solia adventă începe să găsească — din ce în ce mai mult — un loc ospitalier în inimile pioase ale celor credincioși. La sfîrșitul anului 1914, numărul credincioșilor adventiști din țara noastră se ridică la 624, în anul 1915 la 754, iar în anul 1916 înaintea primului război mondial numărul lor era de 834.

Pe plan european, între anii 1901—1907 Biserica A.Z.S. era organizată sub numele de Conferința Generală Europeană. Mai târziu însă au fost organizate Uniunile de Conferințe A.Z.S.

Rezultatele predicării soliei advente s-au dat pe față într-o legătură personală a credincioșilor adventiști cu învățăturile Sfintelor Scripturi pe care le-au interiorizat

Ștefan Demetrescu

printr-o legătură personală cu divinitatea, Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt; într-o viețuire de credință și spiritualitate personală indiferent de ceea ce făceau sau ziceau oamenii; într-o viețuire morală creștină, avînd ca model viața Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos; într-o statornicie de credință asemănătoare celei apostolice și a bărbaților primei Biserici creștine; într-o legătură de frățietate și iubire creștinească pentru toată omenirea, indiferent de naționalitate, rasă sau cultură; într-un spirit de sacrificiu pe măsura înțelegerii jertfei divine de pe crucea Golgotei; într-o viață și activă așteptare, a apropiatei reveniri în mărime a Domnului Hristos, pentru a lua la Sine pe cei credincioși; într-o fericită pregustare a slavei vieții veșnice; într-o febrilă activitate personală de contribuire la propria sănătate și la sănătatea publică prin cunoașterea, participarea și evidențierea principiilor sănătății fizice și sufletești; prin prețuirea culturii și școlarizării; prin ridicarea la o treaptă de superioară viețuire socială; prin înțelegerea sfințeniei,

demnității și răspunderii creștinești ale vieții de familie; prin înțelegerea rostului divin al autorităților civile și necesitatea respectării lor ca o instituție de la Dumnezeu. Toate aceste deziderate au fost cu perseverență urmărite și realizate în viața credincioșilor, datorită multilateralei lucrări de renaștere spirituală și ridicarea la trepte mereu mai înalte, lucrare pe care Duhul Sfînt o face cu putere nemărginită și neprefăcută în fiii credinței.

Acestei minunate lucrări dumnezeiești, profundă, deplină și mereu în acțiune, lucrare individuală și multilaterală, se datorește faptul că credincioșii adventiști, conștienți de ceea ce crede și alipit în totul totului tot de nădejdea lui adventă, și-a păstrat identitatea sa în ciuda adversităților care de în mod natural le-au avut de întîmpinat.

În această perioadă, Biserica Adventă a început să fie confruntată cu mișcări scizioniste care se intitulau „reformiste“. Fără îndoială că ele erau mîinate de același duh rebel care mai întîi „a făcut război în cer“. Fiind „aruncat pe pămînt“ a continuat aici, aceeași lucrare „cu minie și înai mare“ (Apocalips 12, 7-12), de astă dată împotriva Bisericii de pe pămînt, folosind orice motiv pentru a produce dezbinare. El a căutat să semene în inimi pismă amară și un duh de ceartă, bine știind că „acolo unde este pismă și un duh de ceartă este tulburare și tot felul de fapte rele“. Iacob 3,14-16. Oameni stăpîniți de o „înțelepciune... pămîntească... drăcească“, (Iacob 3,14) și de ambiții firești, nu s-au sfiit să inițieze, sub diferite pretexte, mișcări de dezbinare care se doreau toate a fi „reformiste“. Într-o anumită privință, aceste agitații au servit la o mai adîncă cercetare a izvoarelor inspirate ale Bisericii, la înlăturarea elementelor dezbinătoare din sinul ei, cum și la stringerea și mai mult a rîndurilor celor găsiți buni.

Nu arareori, multe suflete care așteptau să se convingă de poziția greșită a vieții lor, veneau cu umilință înapoi în Biserica Domnului. Astfel, în revista „Curierul Misionar“

Petre P. Păunescu

Constantin Popescu

nar* Nr. 6/1923, la pag. 38, se publicau următoarele :

„Avînd în vedere prescripțiile Mîntuitorului cu privire la disciplina în Comunitatea Să și declarațiile personale prin care cei mai jos notați dovedesc că regretă cu sinceritate ideile și interpretările greșite ale principiilor biblice... și că doresc din toată inima să conlucreze cu Mîntuitorul la opera de mîntuire a celor păcătoși, aducem la cunoștință... că au fost reprimiți în comunitate următorii frați și surori :

Florea M. Turturică ; Rada Fl. Turturică ; Voica Fl. Turturică ; Petre Turturică ; Ida Turturică ; Florea D. Răceală ; Zina Fl. Răceală ; Petre C. Gondea ; Florea M. Cîrjan ; Ioana Fl. Cîrjan ; Ioana M. Cîrjan ; Trandafir și Florea I. Trandafir.

Iată și declarația pe care aceștia au făcut-o cu această ocazie :

Iubiți frați :

Pace și sănătate ca salutare !

După cum credem că și știți, dorința noastră fierbinte este încă de mult timp, de a ne întoarce iarăși la Biserica Domnului, pe care o părăsisem din cauza unor interpretări greșite ale adevărului advent. Motivele sînt, că am văzut cu durere, că urmările despărțirii de Biserica Domnului n-au fost spre onoarea lui Dumnezeu și spre prosperitatea împărăției lui Hristos pe pămînt. De asemenea purtarea răutăcioasă și dușmănoasă a celor separați ne-au provocat să cunoaștem spiritul anticreștin de care se lasă conduși. Noi nu mai vrem cu nici un chip să mai fim părtași la lucrurile lor și condamnăm manifestările lor, care blămează lucrarea Domnului. Noi am văzut, că adevărata reformă trebuie să înceapă întîi în inima noastră, iar nu prin gâlăgie și critici. Apoi am văzut, că roadele Duhului Sfînt pe care îl așteptăm să vină, va rupe orice gard care despărțea frate de frate și îi va reuni în iubirea Mîntuitorului.

Și dacă am considerat cîndva că frații noștri iubiți ar fi făcut ceva nepotrivit contra noastră, apoi acum

am învățat din cuvintele Mîntuitorului, că cel ce se deprinde a ierta fratelui său greșelile sale, va fi sigur că și el va dobîndi iertare de la Tatăl... Vă rugăm deci, iubiți frați, să ne iertați de neplăcerile ce vi le-am pricinuit și să întindeți iarăși mîna fraților de aici, pentru ca și lucrarea de aici să-și reia cursul și dezvoltarea ei pașnică.

Vă salutăm cu toată iubirea frățească de care vrem să fim plini întotdeauna pe viitor.

Ai voștri frați în Hristos, (ss) Florea M. Turturică ; Rada Fl. Turturică ; Voica Fl. Turturică ; Petre Turturică ; Ida Turturică ; Florea D. Răceală ; Zina Fl. Răceală ; Petre C. Gondea ; Florea M. Cîrjan ; Ioana Fl. Cîrjan ; Ioan M. Cîrjan ; Ion Trandafir ; Florea I. Trandafir.

Băduleasa, 19 sept. 1923

Nori grei și amenințatori s-au abatut iarăși asupra țării noastre și România intră în război — primul război mondial — pentru apărarea și întregirea neamului. Țara întreagă a trecut prin greutăți mari, dar a ieșit din ele biruitoare și cu granițele întregite. După primul război mondial harta Europei a suferit modificări esențiale. S-au prăbușit imperii, și multe popoare și-au găsit drumul spre libertate și suveranitate. România întregită în granițele ei dintotdeauna avea acum o populație de 18.000.000, locuitori.

În această perioadă lucrarea n-a mai putut fi adusă la îndeplinire în mod temeinic și sistematic, pentru că puținii lucrători ce erau, au fost cu toții mobilizați, dar Biserica s-a menținut.

Odată cu terminarea războiului și trecerea țării la munca constructivă, s-a văzut ca o imperioasă necesitate reorganizarea Bisericii Advente. Astfel, între 8—11 Iulie 1920, a avut loc, la București, Conferința A.Z.S. din România, ocazie cu care s-a organizat Uniunea de Conferințe A.Z.S. din România.

Datorită faptului că Biserica A.Z.S. nu era oficial recunoscută ca cult, se simțea în mod imperios nevoia unei forme juridice pentru apărarea proprietății Bisericii. În acest scop se înființează la 12 octombrie 1920, prin sentința nr. 500, a Tribunalului Ilfov, secția I-a, „Societatea Cooperativă Românească pe Acțiuni Cuvîntul Evangheliilor”. Printre membrii fondatori ai acestei organizații amintim pe frații : P. P. Paulini, St. Demetrescu, El. Albușescu, I. Stroiescu, Gh. Teodorescu, R. Crăciunescu, A. Darie, C. Florescu și N. Jelescu.

În primăvara anului 1920, fr. Christian, președintele organizației A.Z.S. Diviziunea Europeană, se afla în vizită în Statele Unite și anume în orașul Chicago. Aici, în comunitatea germană a înființat pe fratele și sora P. H. Hermann, originar din Sibiu, România. Cunoștință nevoia de pastori a lucrării din Româ-

nia, fr. Hermann a fost întrebat dacă n-ar dori să se întoarcă în patrie, la care dinșii au răspuns : „Noi ne-am consacrat lui Dumnezeu și sîntem gata să lucrăm pentru El, oriunde. Dar pînă acum nu ne-am gândit să ne întoarcem în Romînia”. În luna septembrie a anului 1920, familia Hermann se afla deja la Sibiu. Către sfîrșitul lunii octombrie 1920, se afla la București în noul lor loc de muncă iar în decembrie 1920, fr. Hermann ia în primire — ca urmare a hotărîrii Comitetului Uniunii — conducerea provizorie a Conferinței Muntenia.

În completarea lucrărilor de organizare a lucrării, tot în anul 1920, fr. Fasnacht este numit casier al Uniunii, iar fr. Wagner ia în primire conducerea Conferinței Transilvania.

În acest fel solia Evangheliei își urma drumul hărăzit de cer și slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu își făceau cu prisosință și o totală consacrare datoriei lor, în umilință și sinceritate. Dumnezeu a binecuvîntat strădaniile lor și la sfîrșitul anului 1920, raportul Uniunii consemna existența a 99 de comunități cu un număr de 2540 de credincioși.

Putem spune în concluzie, că perioada 1900—1920, a fost o perioadă — în adevăr — de dezvoltare și organizare, o perioadă foarte însemnată a istoriei vieții și activității Bisericii A.Z.S. din țara noastră, o perioadă în care Dumnezeu ne-a binecuvîntat ; o perioadă de greutăți, de lipsuri, de lupte, dar și de biruinți și de realizări de netăgăduit. Putem spune din toată inima, împreună cu bărbatul lui Dumnezeu de pe vremuri : „Eben-Ezer”, — pînă aici, ne-a ajutat Dumnezeu.

3. Perioada de consolidare :

1920—1936

Această perioadă de timp cunoaște o activitate susținută a Bisericii advente și o dezvoltare temeinică și continuă. Este perioada în care hotărîrile luate cu ocazia primei Adunări Generale Elective a Uniunii încep să prindă viață. Este perioada de consolidare organizatorică și edificare a diferitelor instituții ale Cultului, 1920—1936, șasesprezece ani de activitate, de experiențe și impendimente.

În luna septembrie a anului 1921 s-a cumpărat o proprietate în București, pe strada Labirint 116, unde s-a mutat sediul Uniunii, cum și Casa de Editură. Tot în acest an s-a cumpărat și o clădire frumoasă la Focșani, pentru sediul Conferinței Moldova demonstrîndu-se astfel interesul pentru dezvoltarea activității Bisericii.

În anul 1923, au avut loc sesiunile Adunărilor Generale Elective ale Conferințelor, după cum urmează :

— Adunarea Generală a Conferinței Moldova, s-a ținut la Focșani, de la 31 octombrie la 4 noiem-

brie 1923. Lucrările s-au ținut în noul local al Conferinței din str. Nicolae Săveanu 10. Din rapoartele date cu acea ocazie, reținem că la data de 1 oct. 1923, Conferința avea un număr de 1204 membri. La aceste lucrări, fr. Ștefan Demetrescu a fost ales președintele Conferinței; secretar-casier, fr. I. Moisescu; Comitetul de Conducere: St. Demetrescu, Constantin Popescu, Benedict Iliescu, Gh. Spulber, Ioan Poenaru, Gottfried Escke și Leon Bălan. Comitetul de acreditări a acreditat următorii pastori în cadrul Conferinței Moldova:

Ștefan Demetrescu și Constantin Popescu; fr. Benedict Iliescu a fost întărit prin binecuvîntare cu ocazia acestei Adunări Generale. Pastori ajutori: Ioan Toma, M. Păduraru și N. Dorobăț. Lucrători biblici: V. Iacobovici, Al. Petrescu, St. Ouat, N. Alexe, Chiriță Doagă, Gh. Darie și Pavel Olteanu.

— Între 3 și 11 noiembrie 1923, a avut loc Adunarea Generală a Conferinței Muntenia, lucrări ce s-au ținut în noua clădire din str. Labirint 116. La această dată, Conferința Muntenia avea un număr de 1396 de credincioși. Cu ocazia acestei s-a anunțat hotărîrea Uniunii de a deschide un Seminar Teologic pentru pregătirea cadrelor necesare Cultului. S-au acreditat următorii

pastori: P. P. Paulini, A. N. Darie și M. Gehann. Predicatori ajutori: I. Stănescu, D. Făurescu, Gh. Dașoveanu, D. Constantinescu, Gh. Stănescu și C. Florescu. Lucrători biblici: P. Păunescu, I. Ghiorghisor, Anghel Drăgușin, State Ștefănescu, M. Manea, Dobre Dumitru, Ștefan Ivăncică și P. Baciu. Adunarea Generală votează următorii slujbași ai Conferinței: Președinte, P. P. Paulini; secretar, D. Florea, consilier, O. Fasnacht. Comitetul Conferinței: P. P. Paulini, A. N. Darie, O. Fasnacht, Ilie Stroiescu, C. Ouat. Cu această ocazie au fost întăriți prin binecuvîntare A. N. Darie și M. Gehann.

Pe lângă aceste lucrări s-au mai făcut și alte modificări organizatorice și anume: fr. C. Popescu, care a lucrat pînă acum ca vice-președinte al Cîmpului Banat, a fost transferat în primăvara anului 1923 ca predicator în Conferința Moldova. Tot în anul 1923, la Conferința anuală de la Socodor (Banat), fr. P. H. Hermann a fost ales ca președinte al Cîmpului Banat. Fr. Bălan Leon a fost numit consilier la Conferința Moldova; fr. I. Reit la Conferința Transilvania; D. Florea este ales secretar al Departamentului Tineretului la Uniune; fr. M. Manea la Conferința București, iar la Banat fr. C. Tolici.

Conducerea Bisericii a hotărît să se elibereze autorizație de funcționare pentru toate comunitățile din țară, pentru a evita pe viitor, activitatea unor grupări neadventiste, în numele denominațiunii noastre.

În luna iunie 1923, s-a luat hotărîrea ca fr. Kessel, care pînă la această dată a lucrat ca pastor și președinte al lucrării A.Z.S. din Cehoslovacia, să fie angajat predicator în Conferința Transilvania avînd în vedere că familia sa locuia deja la Cluj. Soția fratelui Kessel, fiind fiica primei familii adventiste din Transilvania, și anume a fratelui Rottmaer.

Între 9—14 septembrie 1924, a avut loc în București, cea de a doua Adunare Generală a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră.

Cu ocazia primei Adunări Generale a Uniunii din 1920, s-a luat hotărîrea înființării unui Seminar Teologic pentru pregătirea cadrelor Cultului. Au mai trecut încă trei ani pînă la deschiderea unui asemenea institut de educație teologică. Pînă la acea dată, un număr de tineri lucrători urmaseră cursurile Seminarului Teologic din Friedensburg, Germania. Dar nu toți cei care ar fi dorit să studieze, sau ar fi fost necesar să se pregătească, puteau face acest lucru; iar numărul foarte redus al acelor care puteau studia în alte părți, nu era îndestulător pentru nevoile mereu crescînde ale Bisericii.

Pînă la înființarea unui Seminar, s-au ținut diferite cursuri pregătitoare cu lucrătorii noștri, pentru a-i ajuta în lucrarea ce o aveau de făcut.

Primele cursuri ale Seminarului Teologic din țara noastră, s-au deschis la Focșani, în anul 1924. Cu ocazia Adunării Generale a Uniunii din 1924, fr. Gaede, directorul său, dădea un raport despre activitatea primului an de funcționare a Seminarului (Curierul Misionar, nr. 5, anul 4, pag. 76). Primul curs, care a durat 6 luni, a fost frecventat de 21 elevi. A fost un mic început, un început modest, dar promițător. Profesori erau frații Demetrescu și Gaede, Școala Misionară a rămas la Focșani pînă în anul 1926, cînd a fost mutată la Dicioșinmartin (Tîrnăveni), unde s-a cumpărat un imobil potrivit acestui scop. Dar Dicioșinmartinul, Tîrnăveni de astăzi, nu era locul cel mai potrivit pentru dezvoltarea unui Seminar și s-a hotărît ca să fie transferat în altă localitate mai centrală. După cercetări asidue, a fost ales orașul Brașov, unde la Stupini s-a construit o clădire modernă, încăpătoare și ideală pentru o astfel de instituție. Aici în micul sat Stupini, din cîmpia Bîrsei, s-a mutat Seminarul Teologic A.Z.S. În luna iunie a anului 1931, funcționînd pînă în anul 1949.

Cu ocazia Adunărilor Generale ale Conferințelor, ce s-au ținut la Focșani între 8—10 oct. 1926, s-au

realizări ♦ realizări ♦ realizări ♦ realizări ♦ realizări

Utilaj de mare complexitate tehnică

La întreprinderea de utilaj chimic din Ploiești s-a fabricat pentru prima dată în țară, pentru industria chimică și de rafinării un utilaj de mare complexitate tehnică. Acest utilaj este necesar la reacțiile chimice pentru producerea ureei și este destinat Combinatului Chimic din Bacău. Pentru realizarea lui, a fost nevoie de tehnologii complicate, de instalații, dispozitive și aparatură de măsură și control care au fost toate fabricate în țară.

Apartamentul 13.000

Zilele acestea, la Bistrița s-au dat în folosință 200 noi apartamente, atîngînd numărul de 13.000 al familiilor de oameni ai muncii care locuiesc în apartamente noi în județul Bistrița-Năsăud. Alte 500 apartamente se află în stadiu avansat de finisaj. Pînă la sfîrșitul anului va fi predat locatarilor și apartamentul cu numărul 16.000.

Memorii electronice

O imagine concludentă privind producția mijloacelor de automatizare ne oferă Fabrica de Memorii din Timișoara. Ea produce module de memorii pentru calculatoarele electronice românești, precum și aparatură complexă pentru cercetare și testare. Dacă în urmă cu numai cîțiva ani o placă de calculator producea aici memoria pe inele de ferită 576 de cifre binare, performanța aceasta se ridică acum la 524.000 de cifre binare.

O creație a tehnicii de vîrf

Electrofil-lo este denumirea celei mai noi mașini de prelucrat metale prin electroeroziune, realizată de colectivul întreprinderii Electrotimș din Timișoara. Această nouă creație a

tehnicii românești, utilizată la fabricarea sculelor și matritelor mecanice, este prevăzută cu comandă numerică și are o mare precizie de prelucrare. Este cel de al 850-lea tip de utilaj nou asimilat în fabricație de întreprinderea timișoreană de la începutul actualului cincinal, fiind înlocuite importurile unor produse similare.

Chirurgia ochiului

La Spitalul Militar din Constanța. Se efectuează cu succes trănplante de corne, implant de cristalin artificial, keratoproteză în leucoamele intens vascularizate care nu primesc transplantul de corne, dezlipiri de retină etc. Realizarea retinei se face cu ajutorul laserului. Îndrăznețele metode operatorii în domeniul chirurgiei ochiului sînt aplicate aproape în întregime, în concepție proprie.

Realizare tehnică de prestigiu

O prestigioasă tehnică încununază activitatea rodnică a întreprinderii Vitrometan din Mediaș, unde, cu cîțiva ani în urmă se producea pentru prima oară cristalinul românesc și unde astăzi se realizează cristale de excepțională calitate, competitiv cu cel produs în țări cu tradiție. Prin intrarea în funcțiune a unui nou tip de cuptor, prevăzută cu omogenizator de mare productivitate — utilaj conceput în întregime de specialiștii uzinei și realizat prin autoutilare — tehnologia curentă de topire discontinue a cristalinului a fost înlocuită cu cea de topire în flux continuu. Avantajele sînt multiple. O omogenizare superioară a pastei incandescente, iar pe de altă parte, o creștere cu peste 30 la sută a productivității muncii la cuptoare.

Redacția

(din presa zilei)

făcut și unele modificări organizatorice. La Adunarea Generală a Conferinței Moldova, au luat parte 56 de delegați, din partea a 22 de comunități. Numărul comunităților fiind de 46. În locul fratelui St. Demetrescu, care fusese președinte al Conferinței, a fost numit fr. C. Popescu, secretar-casier, fr. A. Văcăreanu, Comitetul Conferinței: Constantin Popescu, A. Văcăreanu, L. Bălan, A. Knittel și Anghel Panait. S-au acreditat următorii pastori: Constantin Popescu, P. Betea, N. Alexe și St. Oatu. Pastori-ajutori: Al. Petrescu, P. Moldovan, C. Munteanu, C. Grăjdinoiu-Ionescu, Grigore Lehaei, Dumitru Tudose, C. Andrieș, Gh. Darie și G. Oresciuc.

Conferința București și-a ținut Adunarea Generală în București str. Labirint 116, între 14—17 oct. 1926. La aceste lucrări a luat parte și bătrînul veteran al lucrării din Europa L. R. Conradi, care reprezenta Conferința Generală. Au luat parte la lucrări peste 200 de delegați, reprezentînd 70 de comunități și 2481 de credincioși. Adunarea Generală alege pe I. Bauer, ca președinte al Conferinței Muntenia și casier pe fr. O. Fasnacht, secretar, fr. T. Coconcea, Comitetul Conferinței: I. Bauer, A. N. Darie, O. Fasnacht, Ilie Stoiescu, C. Oatu, N. Dorobăț și C. Constantinescu (Brăila). Au fost acreditați următorii pastori: I. Bauer, A. N. Darie, D. Făurescu, Gh. Stănescu, C. Florescu, I. Toma, Gr. Dașoveanu și se propune pentru întărire prin binecuvîntare fr. I. Ghiorghisor. Lucrători biblici: P. Olteanu, Chiriță Doagă, Vasile Tolan, Arsene Duică, T. Coconcea, N. Arcalievski, C. Trașcă, I. Mazilu, D. Paraschiv și St. Ivăncică.

Între 21—24 octombrie 1926, s-a ținut și Adunarea Generală a Conferinței Transilvania. Au luat parte delegați ai celor 78 de comunități ale Conferinței. Au fost prezenți și aici L. R. Conradi și frații: P. P. Paulini, D. Florea și N. Dorobăț, din partea Uniunii. Conferința Transilvania avea la această dată 1805 membri. Odată cu organizarea Conferinței Banat, avînd ca președinte pe fr. P. H. Hermann, un număr de aproximativ 200 de membri trec la această Conferință. Se hotărăște ca în mod provizoriu, conducerea Conferinței să fie încredințată Uniunii, pînă cînd se va lua o hotărîre cu privire la președintele Conferinței. Mai tîrziu, fr. F. Kessel a fost numit președinte al Conferinței Transilvania. În acest timp, se mută sediul Conferinței de la Sighișoara la Cluj. Secretar-casier: Elena Blasiu, Comitetul Conferinței: P. P. Paulini, F. Kessel, St. Kelemen, J. Polder, D. Roman, J. Gitschner, Zigmund Micloș. Ca secretari de departamente mai erau frații: I. Reit și A. Nemeș. Au fost acreditați următorii pastori: F. Kessel, St. Kelemen, J. Polder, I. Reit. Pastori-ajutori: I. Weber, R.

Kestner, Bartha Balazs, V. Truppel, P. Corman, A. Juliska, Toma Dobre.

Fr. D. Florea, care între timp a urmat cursurile Seminarului Teologic A.Z.S. din Anglia, a fost numit secretar de departamente la Uniune, în același timp fiind și redactor al publicațiilor Culturii, Fr. P. P. Păunescu, numit ca secretar de departamente din Conferința București, lucrînd însă și la departamentul Libertății Culturii de la Uniune.

Numirea fr. P. H. Hermann ca președinte al Conferinței Crișana-Banat, Conferința nou organizată, a lăsat un gol mare în lucrarea de colportaj, lipsind un coordonator la nivelul Uniunii al acestei lucrări, Comitetul Uniunii numește în această slujbă pe fr. N. Dorobăț.

Avînd în vedere problemele tot mai dificile în legătură cu libertatea manifestării vieții noastre de cult, Comitetul Uniunii ia hotărîrea ca fr. St. Demetrescu, avocat, să fie transferat la departamentul Libertății Culturii, unde va lucra cu multă dăruire pînă în anul 1936.

În toată această perioadă, a trebuit să se ducă o luptă continuă pentru libertatea manifestării vieții noastre religioase. Predicatorii, colportorii și membrii comunităților noastre, și nici chiar copiii nu erau scutiți, au fost maltratați, închiși, iar unii au fost chiar ucși. Astfel, pastorul Oresciuc este ucis cu pietre, iar alți credincioși, printre care și fr. Pescaru, omorîți în bătai. Multe case de rugăciune au fost devastate și închise.

Pentru preîntîmpinarea acestor acte de vandalism și pentru a veni în ajutorul credincioșilor noștri, erau buni cetățeni ai țării, s-au luat măsuri pentru a se interveni la autoritățile țării, pentru ocrotirea și asigurarea libertăților cetățenești ale acestora. În acest scop s-au înaintat autorităților în drept memorii, înfățișîndu-se situația credincioșilor adventiști, memoriile ce ulterior au fost tipărite (o parte din ele), în broșura „Acte și Memorii”. Bunul Dumnezeu ne-a binecuvîntat, a deschis inimi și uși și am primit dreptul de a funcționa ca asociație religioasă, dar în ciuda unor asemenea rezolvări, necazurile tot n-au încetat. În anul 1927, fr. I. Bauer, pe atunci președinte al Conferinței București, a fost acționat în judecată și condamnat la un an de zile închisoare, sentință ce n-a executat-o în întregime, căci beneficiînd de o amnistie a fost eliberat la începutul anului 1928.

Cea de a treia Adunare Generală a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră, s-a ținut la Cluj, între 2—5 decembrie 1927.

Cu ocazia celei de a treia Adunări Generale a Conferinței Muntenia, lucrări ce s-au ținut în București, între 22—25 mai 1928, au participat la lucrări peste 300

de delegați, reprezentînd 80 de comunități și un număr de 2996 credincioși.

Dezvoltarea rapidă a lucrării a adus cu sine și necesitatea reorganizării Conferințelor. Astfel, Conferința Muntenia a fost împărțită în două, și anume: Conferința Muntenia Est și Muntenia Vest. Fr. D. Făurescu a fost ales președinte al Conferinței Muntenia Est. Comitetul Conferinței a fost format din frații: D. Făurescu, Gh. Stănescu, Gr. Dașoveanu, E. Sefried și Gh. Dumitrescu-Rîncezi. Pentru Conferința Muntenia Vest, fr. I. Bauer a fost ales ca președinte, iar secretar-casier, fr. T. Coconcea. Comitetul Conferinței a fost format din frații: I. Bauer, A. N. Darie, C. Florescu, I. D. Moraru și Gh. Teodorescu. Tot cu ocazia acestei adunări au fost acreditați următorii pastori: I. Bauer, A. N. Darie, D. Făurescu, Gr. Dașoveanu, I. Toma, I. Ghiorghisor, D. Florea, P. P. Păunescu, V. Mocanu și W. Steinmeier. Pastori ajutori: P. Olteanu, I. Stănescu, V. Tolan, T. Coconcea, Chiriță Doagă, D. Paraschiv, St. Ștefănescu, N. Arcalievski, A. Duică, C. Trașcă, I. Petrescu, I. Mihailov, I. Mazilu, A. Hedwig, Ilie Tachici, St. Ivăncică, M. Ganea, D. Ceaușu, Scarlat Popa.

Comitetul Uniunii în ședința din 21—28 martie 1928, a hotărît ca Conferința Moldova, pentru o mai bună îndeplinire a lucrărilor ce-i revin, să fie împărțită în două, după cum urmează:

Conferința Moldova de Sud, cu sediul la Focșani, str. Nicolae Săveanu nr. 10, președinte fr. C. Popescu, secretar-casier fr. C. Andrieș, iar fr. Leon Bălan, secretar de departamente (consilier).

Conferința Moldova de Nord, cu sediul la Iași, str. Mutu Nr. 19, președinte fr. Gh. Stănescu, secretar-casier, fr. Gh. Rădoi, fr. Leon Bălan este și aici ales ca secretar de departamente.

De reținut faptul că la încheierea anului 1927, numărul membrilor bisericii A.Z.S. din România, era de aproximativ 8000 de credincioși.

Pe plan internațional, în această perioadă de timp, au avut loc manifestări ale Bisericii advente, la care au luat parte și delegați ai Bisericii Advente din țara noastră.

În cadrul acestor manifestări, în iunie 1928, a avut loc în Germania, la Chemnitz, primul congres al tineretului A.Z.S. din Europa, la care au luat parte și delegați ai Bisericii Advente din România. În același an, în luna august a avut loc la Darmstadt, o importantă Conferință a Organizațiilor A.Z.S. din Europa. Aici au luat parte ca invitați, președintele Uniunii și toți președinții de Conferințe ai Bisericii A.Z.S. din România. Cu această ocazie, s-a făcut și o reorganizare a Diviziunii Europene A.Z.S. Astfel, au fost organizate trei Divi-

ziuni, și anume: Diviziunea Europeană de Nord, cu sediul în Anglia; Diviziunea Europeană de Sud, sediul în Elveția și Diviziunea Central-Europeană, din Germania.

Avându-se în vedere apărarea intereselor Bisericii, noi, ca asociație religioasă tolerată, nu aveam un statut juridic. De aceea ia ființă la Cluj la data de 19 februarie 1923 „Asociația de Ajutorare Reciprocă Transilvania-Banat”. La 13 iulie în același an, societatea a fost recunoscută ca persoană juridică, prin sentința Tribunalului Cluj, secția I-a, sentința 409/1928. Frațele P. H. Hermann a fost ales ca președinte al acestei societăți, fr. Kessel ca vice-președinte, iar fr. St. Kelemen ca secretar. Cu ocazia Adunării Generale din martie 1931, fr. P. H. Hermann a demisionat din postul său de președinte al societății, fiind mutat la București, și fr. I. Bauer, noul președinte al Conferinței Transilvania a fost ales președinte și al acestei societăți.

În cursul anilor 1928 și 1929, s-au ținut o serie de adunări cu pastorii, cursuri ce au durat 7—20 de zile, întâlniri și lucrări necesare pentru o mai bună înțelegere a locului și rolului pastorului în Biserica Adventă, cum și o mai temeinică cunoaștere a chemării responsabilității și lucrării noastre. Astfel, între 7—14 noiembrie 1928, au avut loc cursurile biblice cu personalul cultic din cele două Conferințe, Muntenia Est și Vest. În 1929, a avut loc la Dicșinmărtin (Tirnăveni) o întâlnire cu toți pastorii și secretarii de departamente din toată Uniunea. La această întâlnire a luat parte și sora Plumer din partea Conferinței Generale. Au mai fost de asemenea prezenți frații: Olsen, G. W. Schubert, Raft, Cavines și Rasmussen.

Consemnăm aici prima Adunare Generală a Conferinței Moldova de Nord, întâlnire ce a avut loc la Iași, între 16—19 noiembrie 1928, în sala Gheltzer din str. Doamnei, nr. 17. Ca oaspeți au avut pe fr. Rasmussen din partea Organizației Adventiste, Diviziunea Sud-Europeană, președinte al Uniunii, fr. P. P. Păunescu și D. Wall. Au luat parte un număr de 85 de delegați, din cele 33 de comunități, cu un total de 1100 de credincioși. Cu această ocazie, au mai fost primite următoarele comunități, recent organizate: Comana, Chișinău, Mănești, Silăuți, Soloneț, Seletin, Moldovița, Clisăuți și Vama.

Au fost acreditați următorii pastori: Gh. Stănescu, P. Betea, N. Alexe, M. Manchen, I. Bălan și P. Moraru, Pastori ajutori: G. Oresciuc. Lucrători biblici: N. Voinea, C. Ionescu-Grăjdinoiu, Gh. Dariu, Gr. Lehaci, A. Rizea și A. Popov. Ca președinte al Conferinței a fost ales fr. Gh. Stănescu, secretar-casier, Gh. Rădoi, Leon Bălan, secretar departamente, ca

colportor fr. A. Rizea. Comitetul Conferinței: Gh. Stănescu, Gh. Rădoi, L. Bălan, P. Betea, N. Alexe, A. Knittel și Beșleagă V.

Între 23—25 noiembrie 1928, s-a ținut la Focșani, în sala din str. N. Săveanu 10, Adunarea Generală a Conferinței Moldova Sud. Au fost prezenți 115 delegați din 20 de comunități, care totalizau un număr de 815 credincioși. S-au acreditat cu această ocazie următorii pastori: C. Popescu, St. Ouatu și N. Alexe. Pastori ajutori: Al. Petrescu, C. Munteanu și C. Andrieș. Lucrători biblici: D. Irod, V. Zamfir, R. Reinheimer, A. Panait și Gh. Luca. Ca președinte al Conferinței a fost ales fr. C. Popescu; secretar-casier, fr. C. Andrieș; fr. D. Irod, secretar de departamente, cu conducerea colportajului fr. V. Zamfir. Comitetul Conferinței: C. Popescu, N. Alexe, St. Ouatu, C. Andrieș și St. Maxim.

Cu această ocazie, Comitetul Uniunii a luat o serie de hotărâri deosebit de importante pentru viața Bisericii, printre care și hotărârea ca fr. Constantin Tolici, pastor și secretar de departamente la Conferința Crișana-Banat, să fie trimis ca pastor misionar în Madagascar. A fost prima hotărâre de acest fel luată de Uniunea Română, și ea a fost salutăată cu bucurie de credincioși. Mai târziu, fr. I. Curmătureanu a fost trimis ca pastor misionar în Camerun, iar Terema Florea, pastor misionar pentru românii din America.

În ziua de 11 august 1929, pastorii Conferinței Crișana-Banat care au fost invitați la Timișoara, cum și de comunitatea locală, au avut privilegiul de a lua parte la o întreită sărbătoare. Erau prezenți cu această ocazie — veniți în vizită — fratele și sora Hünnergardt, unul dintre primii pastori care a lucrat în Transilvania și Banat, pentru cauza Evangheliei. Se afla aici fratele și sora Tolici, secretar de departamente al Conferinței, care își lua rămas bun și pleca spre Madagascar și fr. P. H. Hermann, care își lua rămas bun de la colaboratorii săi, fiind mutat la Uniune ca secretar de departamente. În locul său a fost ales fr. Kelemen, care și-a luat chiar atunci postul în primire. Deci o suită de ocazii binecuvântate de bucurie și recunoștință față de Dumnezeu și motiv de încredere totală în conducerea Duhului Sfânt.

Tot în vederea unei mai bune și mai eficiente organizări a activității bisericii, pentru a putea face în mod eficient față multiplelor probleme ce se ridicau, Comitetul Uniunii hotărâște ca fr. P. P. Păunescu să se ocupe de departamentul Școlii de Sabat și să ajute pe fr. St. Demetrescu în probleme de Libertate a Cultului, având în vedere că fr. St. Demetrescu activa și în calitate de secretar de Uniune.

Viața și activitatea bisericii se continuă în toate compartimentele

ei. În spatele tuturor schemelor organizatorice, jos în comunități, în aceste retorte în care se făuresc caractere pentru veșnicie, au loc experiențe personale și colective, care demonstrează prezența activă și cu putere a Duhului lui Dumnezeu în mijlocul Bisericii Sale. Anual au loc Adunările Generale ale Conferințelor și se structurează organizația după nevoile timpului și ale lucrării.

Așa cum am amintit mai sus, în toamna anului 1930, fr. I. Bauer este ales președinte la Conferința Transilvania, C. Popescu la Conferința Muntenia Vest și C. Florescu la Conferința Moldova Sud.

Privind asupra statisticilor timpului, consemnăm faptul că la data de 1 ianuarie 1931, Uniunea de Conferințe A.Z.S. din România avea 405 Școli de Sabat, cu un total de 17.433 de membri ai Școlii de Sabat. Erau 42 de pastori întâriți prin binecuvântare, 26 de pastori ajutori și 16 lucrători biblici. În cadrul Editurii și Seminarului mai erau 35 de angajați, ceea ce făcea ca totalul angajaților să fie de 119. La data aceea aveam un număr de 48 de case de rugăciune, proprietatea Cultului.

În primăvara anului 1931, un anunț lapidar publicat în Cur'urul Misionar, nr. 5/1931 anunța mutarea sediului Uniunii din București, la Brașov, Str. Ciocrac, nr. 5. În București, mai rămânea fr. St. Demetrescu pentru probleme de libertate religioasă, dar numai pentru un scurt timp.

Anul 1931 nu aduce modificări în structura organizatorică a Conferințelor, având poate în vedere faptul că în 1932 avea să fie Adunarea Generală a Uniunii. Activitatea în toate departamentele Conferințelor și Uniunii se desfășoară în mod susținut, în ciuda faptului că se simte și în finanțele Cultului criza financiară ce a zguduit întreaga lume capitalistă a acelor ani.

Anul 1932 aduce în adevăr modificări substanțiale în structura organizatorică a Uniunii și a Conferințelor. De fapt, Adunarea Generală a Uniunii din 1932 a avut surprizele ei.

Ca în orice împrejurare asemănătoare, se iau și cu această ocazie hotărâri care să impulsioneze activitatea generală a Conferințelor, pe ramuri de activitate. Desigur că spiritul și rezultatele lucrărilor acestei sesiuni s-au repercutat asupra anilor următori. Anul 1933 aduce numai câteva modificări în conducerea Conferințelor. La Conferința Muntenia Est, fr. Făurescu este schimbat cu fr. C. Popescu; fr. V. Mocanu este ales președinte al Conferinței Muntenia Vest. În Conferința Moldova intervine o situație ce încearcă adesea bis-rica. Fr. C. Florescu, zelos și minunatul slujitor al Evangheliei, se îmbolnăvește și conducerea Uniunii „il obligă” să ia un concediu de

un an de zile pentru tratarea sănătății sale, subrezită de eforturile depuse și condițiile adesea neobișnute de grele în care a activat. La conducerea Conferinței este numit fr. N. Alexe, ca președinte locțiitor. Din nefericire, nu peste mult timp, fr. C. Florescu este chemat de Bunul Dumnezeu la odihnă, așteptând alături de oastea cea nenumărată a credincioșilor slujitori ai lui Dumnezeu, cuvântul învierii și răsplata dreptilor din partea Bunului nostru Mintuitor.

Un eveniment ce trebuie consemnat în paginile acestei succinte prezentări schematice a istoriei advente în cadrul unui secol, este primul Congres al Tineretului Adventist din România, Congres care a avut loc între 4—10 iulie 1934, la Brașov — Stupini. Problemele discutate, cât și semnificația manifestării, au influențat pozitiv, pe cei ce au participat la acest Congres.

Întreaga activitate a Bisericii se desfășoară pe fundalul strădaniilor, eforturilor susținute de asigurarea funcționării legale a Cultului și delimitarea pozițiilor doctrinare și organizatorice, față de curentele dizidente ale „Mișcării de Reformă”, cum și multe alte impedimente izvorite din existența de drepturi „în drept”, dar nu și „în fapt”.

În anul 1936, are loc sesiunea Conferinței Generale la San Francisco, America. În cîteva rînduri, fr. P. P. Paulini și apoi fr. Demetrescu au luat parte la aceste adunări cu caracter mondial. La sesiunea aceasta a participat fr. D. Florea din partea Uniunii de Conferințe din țara noastră.

Tot în acest an, între 16—20 septembrie, a avut loc Adunarea Generală a Uniunii.

4. Perioada de stabilitate și strimtorare : 1936—1944

Această epocă este o epocă plină de evenimente sociale. Este epoca, ce în prima parte a ei a ridicat în fața omenirii problema propriei ei existențe.

Pentru biserică este momentul în care a doua generație de slujitori ai lui Dumnezeu au preluat din mers mandatul și lucrarea Bisericii Advente din România, un timp de încercări și necazuri.

Evenimentele mondiale din perioada de care ne ocupăm, pe lângă tabloul impresionant al dezvoltării sociale, politice, economice, științifice, morale, filozofice și religioase, specifice primei treimi a secolului al XX-lea, aduce noi frământări sociale, rasiale, religioase, economice și științifice. Aduce mari și spectaculoase prefaceri în structura socială și politică a lumii, cu prăbușiri de vechi imperii și apariția de state noi : cu eșecul Ligii Națiunilor de a stăvili războiul și ființa Națiunilor Unite, care preia lupta

omenirii pentru pace și fericire. Este epoca cînd ideile inumane ale fascismului și acțiunile de genocid ale acestuia au dus la aprinderea focului unei conflagrații ce avea să se transforme în cel de al doilea război mondial, devastator de bunuri și a milioane de vieți omenești — și în groaza declanșării altuia, care ar putea duce la pustiirea, dacă nu la nimicirea planetei ; în încercări disperate de a ține în supunere forțele răului în stare de a folosi uneltele le distruge în masă pe scară mondială, acum la îndemina omului ; de eforturi în dorința unității și unirii lumii bisericești ; în decăderea morală existentă în unele state așa zise avansate, cu un înalt standard de viață ; folosirea distrugătoare a stupefiantelor ; creșterea criminalității, a violenței, a delincvenței juvenile, etc. etc. ; în calamități și catastrofe afectînd țări și populații numeroase, în poluarea pînă la distrugere a mediului în care sălășluiește omul.

Pentru aceste stări de lucruri, Dumnezeu are o soluție, o soluție clară de nădejde și mîntuire, pentru omenii credinței. Această soluție a fost încredințată de Dumnezeu servilor Săi, pentru a o duce „locuitorilor pămîntului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi, și oricărui norod”. Apocalips 14.6. Conștiința de problemele contemporaneității și de oportunitatea soliei advente, minată de Duhul Sfînt, slujitori ai Evangheliei de pe întreaga față a pămîntului, folosind umitoarele posibilități moderne de comunicație, și-au împlinit cu rivnă datoria, vestind oamenilor lor chemarea divină. „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor”. Apocalips 14.7.

În frământările cataclismice ale omenirii din a doua jumătate a secolului al XX-lea, solia Evangheliei și-a continuat zborul „prin mijlocul cerului”, fiind din ce în ce mai necesară, ca solie de la Dumnezeu, necesară pentru un timp ca acesta. Talazurile acestor frământări, ce au trecut fără putință de împotrivire sau abatere și peste țara noastră, au lovit greu pînă la 23 august 1944, pentru ca atunci lucrurile să se schimbe radical. Ca și un vultur în furtună. Biserica adventă a trebuit să ia în piept „vînturile și valurile”.

Rămînera neabătută a credincioșilor adventiști la crezul lor într-o vreme cînd eram categorisiți ca indezirabili, a dus la continuă și felurite necazuri, atît pentru majori, cît și pentru minori, la alter-nante retrageri a autorizației de funcționare, culminînd cu un decret de desființare a organizației bisericești, de confiscare a bunurilor și de interdicere a manifestării sub orice formă a Cultului, în luna noiembrie a anului 1942.

23 August 1944 a marcat însă o mare eră, un nou suflu de libertate a început să adie, și la suflarea lui caldă, plăcut înmiresmată, rînd pe rînd, casele de rugăciune au fost redat scopului lor divin, lanțurile temnițelor și ușile lor zăvorîte au căzut cu zgomet la pămînt, sfărîmîndu-se. Seminarul Teologic a fost din nou redat bisericii iar slujitorii Cultului Adventist au fost în situația să-și aducă la îndeplinire, în condiții de libertate deplină, datoria lor de slujitori ai Bisericii lui Dumnezeu.

Încoronarea acestor lucrări, în prefacerile vremurilor noi ce ne-au cuprins, momentul culminant pentru viața noastră bisericească, este momentul cînd Cultul Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din România a fost recunoscut cu expunerea lui de credință, iar statutul de Organizare și Funcționare legal aprobat. În baza acestei recunoașteri, care conferea personalitate juridică organelor locale și generale, lucrarea Bisericii Adventiste din țara noastră, a intrat într-o nouă fază. Proprietățile ei au fost înscrise pe numele Cultului Adventist de Ziua a Șaptea ; funcționarea ei liberă a fost recunoscută ; personalul ei cultic își putea face lucrarea statutară ; instituțiile își primeau și ele locul în cadrul recunoașterii generale.

5. Perioada eliberării și libertății : 1944—1955

Același Comitet al Uniunii, condus de fratele D. Florea și Gh. Stănică, continuă activitatea conducerii multiplelor probleme ce confruntă Biserica.

Se duce cu perseverență munca de respectare a unui regim de liberă viețuire și exercitare a convingerilor religioase și spirituale. Anul 1950 aduce cu sine recunoașterea ca Cult a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, ocazie cu care s-a aprobat Statutul și Mărturisirea de Credință a Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

Ca urmare a acestor lucrări, în anul 1951, a fost convocată Adunarea Generală Electivă a Uniunii de Conferințe.

Urmeză o perioadă de patru ani de muncă, dar și de efervescență. Biserica își continuă viața și lupta ei spirituală. Putem sublinia aici, un fapt îmbucurător și anume, că Biserica, frățietatea adventă, are bine fundamentată concepția slujirii lui Dumnezeu, în sinceritate și simplitate. Credincioșii rămînerii alături de Mintuitorul a făcut ca biserica să-și continue viața ei spirituală și progresul ei, pe parcursul tuturor anilor pînă în prezent. Este drept că au existat și probleme de o natură sau alta, dar acestea sînt inerente în rîndurile bisericii luptătoare. N-am fost lipșiți nici de izbucnirile (izolate, ce e drept) a unor curente protivnice

principiilor dogmatice sau organizatorice ale bisericii, dar acestea sînt îngăduite de Bunul Dumnezeu pentru a păstra în permanență spiritul ascuțit și receptiv al bisericii față de adevăr și principialitate.

Desigur, nu putem ignora faptul că după un mandat de aproape 20 de ani, era de așteptat ca să se producă reacția unei înnoiri „radicale” a conducerii. O nouă generație de bărbați, ajunseseră în fața blocului de comandă al bisericii. Planuri, proiecte, grupări și regrupări, toate acestea au caracterizat, pe lângă activitatea susținută a bisericii, anii dinaintea Adunării Generale a Uniunii din 1955.

În adevăr, această perioadă se caracterizează, prin forța împrejurărilor și natura lucrurilor, cu perioada cea mai omogenă sub raportul conducerii, perioada caracterizată de evenimente dureroase din timpul celui de al doilea război mondial, perioada în care biserica a suportat cu bărbăție urmările acțiunilor declanșate împotriva ei prin efectele unor legi inumane, cit și printr-un greșit înțeles zel al „purității credinței”, prin hotărîrea de a rezolva prin forță, ce nu s-a reușit să se facă prin cuvînt și exemplu.

Se caracterizează de asemenea prin explozia bucuriei și a libertăților de după 23 august 1944. Se caracterizează printr-o activitate intensă a Bisericii Advente din țara noastră. Ea, și-a lărgit țărâșii cortului ei, a trăit un timp minunat al revărsării unei mici arvune a lucrării Duhului Sfînt în măsura Ploii Tîrziilor. Și Domnul a binecuvîntat strădaniile slujitorilor Săi. Și în cărțile din ceruri s-a înregistrat cu credincioșie orice act adus la îndeplinire sau numai cugetat, orice plan și orice acțiune, cum și rezultatele acestora în viața bisericii și a credincioșilor ei.

6. Perioada anilor 1955—1975

Este perioada contemporană și de aceea ne vom limita la o consemnare cronologică în desfășurarea ei, rămînînd viitorului analiza faptelor și lucrurilor ce au avut loc în această perioadă.

Adunarea Generală Electivă din 1955, dă Bisericii Advente din România, o nouă conducere, care avea să activeze pînă în luna octombrie 1958 cînd un Comitet plin al Uniunii ia hotărîrea să schimbe conducerea Cultului aleasă la Adunarea Generală din 1955, componența noului Comitet al Uniunii fiind următoarea:

Pavel Crișan — președinte; I. Tachici — secretar; I. Dănețiu — consilier cu inventarul și rev. contabil; A. Bălan — consilier-revizor; Gh. Gherase — consilier; M. Manea — director Seminar; Gh. Graur — consilier Studii și Documentare, redactor; O. Hermann — consilier muzică și pastorație; I. Bătrina — juriconsult; St. Ștefă-

nescu — președinte al Conferinței București.

În octombrie 1958, fr. C. Petcu este numit consilier la Uniunea de Conferințe, iar în mai 1959, fr. C. Alexe este numit președinte al Conferinței București (Muntenia).

La 1 ianuarie 1958 ia ființă Casa de Pensii și Ajutoare a Cultului Adventist de Ziua a Șaptea din țara noastră. O instituție nouă, izvorită din necesitatea ca Biserica să se îngrijească de cei care și-au consacrat viața slujirii lui Dumnezeu și semenului lor, cum și a înțelegerii autorităților. Director al Casei de Pensii a fost numit fr. C. Petcu, iar contabil, G. Voinea.

În prezent, Casa de Pensii și Ajutoare a Cultului are un număr de 95 pensionari. Director este fr. Gh. Indricău, contabil fr. N. Dumitrescu.

Casa de Pensii posedă la Sovata o Casă de odihnă, apreciată mult de cei ce-și petrec aici o parte a concediului lor.

Administrator al ei este fr. Ion Pirvan.

Pentru acestea, cum și pentru multe alte binecuvîntări și realizări, mulțumim lui Dumnezeu și autorităților pentru posibilitatea înfăptuirii lor.

Anii 1961 și 1962 și-au avut lucrările lor. În acest timp are loc reorganizarea Conferințelor și Uniunii. La încheierea acestor reorganizări, Uniunea de Conferințe A.Z.S. din țara noastră cuprindea patru Conferințe și anume, Conferința București, Conferința Cluj, Conferința Bacău și Conferința Sibiu, avînd un număr de 512 comunități și un grup de 212 angajați, slujbași ai Cultului.

Cum era și de așteptat, s-au produs și unele schimbări, căutări de soluții, transformări, completări.

La 26 decembrie 1965, a avut loc Adunarea Generală Electivă a Conferinței Cluj. Din partea Uniunii participă la aceste lucrări, frații: I. Tachici, C. Alexe și D. Popa. La încheierea lucrărilor ce au decurs într-un spirit bun și liniștit a fost aleasă conducerea Conferinței Cluj, în persoana fraților: A. Delea, St. Laszlo, A. Szentagotay, P. Cazan și T. Tătaru.

Pe data de 5 iunie 1966, are loc Adunarea Generală Electivă a Conferinței Bacău, care alege organul său de conducere în persoana fraților: C. Chiorăscu, N. Niță, N. Popescu și I. Bidiuc.

La data de 10 iulie 1966, se ține Adunarea Generală Electivă a Conferinței Sibiu, care își desemnează și ea conducerea ei pe următorul termen statutar, și anume: A. Constantinescu, K. Berner și A. Pălășan.

Pe ziua de 16 oct. 1966, are loc la București sesiunea Adunării Generale Elective a Conferinței București, pentru alegerea organului său de conducere. Astfel sînt aleși frații: I. Barbu, M. Pirvan, D. Stoica, Hr. Artinian, V. Cojea și P. Sersea.

În acest fel, se statornicește conducerile Conferințelor, conform regulilor noastre bisericești și a organizației, care au sarcina să ducă mai departe ființa acestei biserici și să vegheze la propășirea și ocrotirea ei.

Perioada 1955—1966, a fost o perioadă plină de evenimente pentru viața și experiența bisericii. Cu toate acestea, credincioșii dornici de o viață spirituală mai puternică, au rămas plini de încredere în Biserica și în lingă nădejde, credința și organizația bisericii, rămînînd cetățeni cinstiți ai patriei și credincioși statornici ai bisericii.

Pe data de 9 iulie 1967, la sediul Uniunii din București, a avut loc Adunarea Generală a Uniunii A.Z.S. Române.

La data de 4 sept. 1975, Comitetul Uniunii hotărăște ținearea Adunărilor Elective ale Conferințelor, care au început chiar în acea lună. (C. Adv. 11-12/1975).

Adunarea Electivă a Conferinței Bacău este prima. Este ținută la 21 sept. 1975 și realege pe fr. C. Chiorescu ca președinte; fr. Bidiuc Ioan, secretar iar consilieri, fr. Niță Necșu și Dumitrașcu Dumitru.

Urmează apoi Adunarea Conferinței Cluj, la 28 sept. 1975, care realege în funcția de președinte pe fr. Delea Alexandru, iar ca secretar pe fr. Timiș Alexandru. Consilieri sînt votați frații: Cazan Petru și Nösern Gottfried.

La 19 oct. 1975, are loc Adunarea Electivă a Conferinței Sibiu care hotărăște ca fr. Deac Gligor ca președinte, ca secretar pe fr. Moldovan Aron iar consilieri pe fr. Constantinescu Alexandru și Rusu Georgehe.

Ultima dar nu și cea mai puțin importantă a fost Adunarea Electivă a Conferinței București, ținută la 26 oct. 1975. Aceasta hotărăște ca președinte pe fr. Popescu Nicolae, ca secretar pe fr. Alexe Constantin iar fr. Chițu Marin, Ciucă Ioan și Faluvegy Dezideriu, consilieri.

În contextul unității organizatorice și a lucrărilor electivă începute, precum și a prevederilor statutare, în ziua de 14 decembrie 1975, au avut loc în București la sediul Uniunii, lucrările celei de a IX-a sesiuni a Adunării Generale Elective a Uniunii.

Începea un nou drum; un drum de data aceasta de care ne amintim cu toți mult mai ușor. Trebuia și era de dorit ca noul să-și croiască făgașul așteptat pe care să meargă credincioșia, curajul, inițiativa, sinceritatea, cinstea, corectitudinea.

Lucrarea Bisericii lui Dumnezeu, a căpătăt noi impulsuri în toate privințele.

Astfel, adunări de orientare și înțelniri frățești la sedile Conferințelor cu pastori și prezbiterii comunităților, ce constituiesc un imperativ actual, s-au ținut trimestrial, lucru ce a intrat deja în obișnuința cotidiană a Bisericii. Mai mult, în iunie 1978, s-a ținut în

București Cursul Pastorilor, la care a participat tot personalul angajat al Cultului nostru.

În domeniul lucrării de publicații s-au făcut progrese substanțiale — atât calitativ cât și cantitativ. S-au tipărit două serii de studii biblice, fiecare cuprinzând materiale pentru cîte un ciclu de 3 ani, ca să nu mai amintim alte cărți sau tipărituri care se află sub tipar. Au fost înființate noi comunități, noi case de rugăciune au fost clădite, refăcute sau cumpărate pentru nevoile și exigențele mereu sporite ale bisericii.

Apoi, chiar la începutul anului 1980, au fost convocate Adunările Elective ale Conferințelor, conform prevederilor statutare și a impli-

nării vechilor mandate, așa cum se poate vedea în paginile revistei noastre din acest an.

Mai înainte de a încheia această sumară schiță a istoriei advențe din țara noastră, mai trebuie consemnat un fapt nu de mică importanță, ce a avut loc în ultimii ani.

Arătăm în paginile de la început ale acestei lucrări, că un aspect al universalității bisericii noastre este și cea comuniune frățească, dezinteresată în scop, dar puternică în sentimentul iubirii frățești, și anume legătura spirituală, frățească, cu organizațiile frățești similare, din străinătate. Aceste legături și-au avut permanența lor, de la început și pînă la izbucnirea celui de al doilea război mondial.

IN MEMORIAM

Nu putem să ne bucurăm plenar de comemorarea aceasta plină de semnificație, pînă nu ne vom îndepărta de datorie față de istoria adventă în sine; față de istoria individualizată, o datorie față de bătrînii bisericii noastre, față de părinții noștri spirituali și trupești; față de zecile de bărbați ai lui Dumnezeu și ai Bisericii Sale care și-au făcut datoria cu sinceritate, simplitate și credincioșie, și apoi — încovoiați de povara anilor, sau a greutăților slujbei lor și sfîrșiți în trup — au adormit în speranța răsplătirii veșnice. Și mulți mai sînt, și toți ne-au fost scumpi și apropiați! Mulțumim lui Dumnezeu pentru viața lor, pentru aportul și experiența lor. Le păstrăm tuturor o amintire scumpă și recunoștință puternică. Neavînd posibilitatea să-i amintim pe toți, ne vom rezuma a consemna aici, cu ocazia acestei aniversări, numai pe unii dintre ei.

— În luna iulie 1953, închide ochii cel ce a fost Petre P. Paulini, de al cărui nume este legată istoria de început a Bisericii Advente din țara noastră. Activitatea și lucrarea lui au fost consemnate în documentele cerului și Bunul Dumnezeu va răsplăti după știința Lui strădanile, credincioșia și atașamentul său.

— Tot în anul 1953, închide ochii după o scurtă și grea suferință, fr. Gh. Stănică, casier-contabil al Uniunii. Un slujitor corect al bisericii, un bărbat de o profundă spiritualitate și consacrat pe deplin cauzei lui Dumnezeu își încheie alegerea credinței și slujirii sale, în nădejdea binecuvîntarea răsplătiri a cerului.

— În anul 1964, alte aripi puternice s-au frînt și odată cu frîngerea lor a coborît în lăcașul odihnei temporare cel ce a fost stimul și mult apreciatul nostru frate Mihail Manea, o puternică personalitate a bisericii noastre, lăsînd în urmă unanime regrete.

— În mai 1967, își încheie rodnică și pasionată sa activitate fra-

tele I. Bauer. Un distins, consacrat și atașat slujitor al Evangheliei, bărbat deosebit și care ca și ceilalți, și-a consacrat întreaga lui viață bisericii.

— Noiembrie 1970 aduce încetarea din viață a fratelui Popescu Constantin, unul din grupa de patru primi pionieri ai bisericii noastre. Nume legate de bisera noastră, de trecutul ei, de viața ei, fără a mai aminti nominal pe toți ceilalți, a căror contribuție umilă, n-a fost mai puțin importantă ca a celorlalți, ba am putea spune că existența și activitatea lor credincioasă, a constituit temelia existenței și dezvoltării Bisericii noastre.

— Un alt bătrîn pionier al bisericii noastre care trece la odihnă în acest timp, (14 dec. 1972) este fr. P. P. Păunescu. Un slujitor sincer, devotat lucrării în care a fost un adevărat ostaș disciplinat și gata de slujire.

— Sîmbătă, 27 octombrie 1973, trece la odihnă, la o vîrstă patriarhală pentru noi, fr. St. Demetrescu, unul dintre cei mai vechi slujitori ai lui Dumnezeu din țara noastră. Un pionier al lucrării, care împreună cu P. P. Paulini, C. Popescu și P. P. Păunescu, au pus temeliile lucrării advente în România.

— În ziua de 4 februarie 1974, a încetat din viață fr. I. Bătrîna, Voivodeni, jurist, pastor și poet, mulți ani membru al Comitetului Uniunii, un sensibil slujitor al lui Dumnezeu, iubitor al frumosului și apărător al dreptății. Timp de 38 de ani a slujit bisericii și fraților săi.

— La 25 octombrie 1974, se stinge din viață și fr. V. Florescu, care timp de aproape o jumătate de veac a lucrat la redacția Cultului nostru.

— 1 decembrie 1974, închide ochii, așteptînd cuvîntul învierii și al răsplătirii finale, fr. I. Tachici, fost președinte al Uniunii și primul care trece la odihnă în timpul mandatului său.

După mulți ani, în mai 1965, o delegație a Comitetului Uniunii, formată din fr. I. Tachici și D. Popa face o vizită în Polonia, cu ocazia Congresului Uniunii Polone, ce s-a ținut la Varșovia. A fost o experiență minunată, plină de învățăminte. Un început plin de semnificație și binecuvîntare.

În noiembrie-decembrie 1967, fr. I. Tachici și D. Popa, iau parte la Congresul Diviziunii Sud-Europene, ce s-a ținut la Salzburg, Austria, Prima prezență românească la aceste manifestări, după zeci de ani de absență. Cît de minunate sînt principiile organizatorice ale Bisericii lui Dumnezeu! Da, familia adventă este o familie minunată! În 1968, o delegație formată din frații: I. Tachici, D. Popa, C. Alexe și A. Constantinescu participă la lucrările Congresului Jubiliar al Diviziunii Sud-Europene, la Berna, Elveția, ocazie cu care s-a vizitat și Italia și Iugoslavia.

În 1969, a fost plecat fr. I. Tachici la Florența, iar în 1970, o delegație formată din frații: I. Tachici și C. Chiorescu a participat la Sesiunea Conferinței Generale ce a avut loc în Atlantic City, S.U.A.

Începînd de aici, în fiecare an delegații ai Uniunii noastre au luat parte la lucrările organizațiilor A.Z.S. de peste hotare și reprezentanții ai acestor biserici ne-au vizitat țara și biserică. Amintim pe frații: Lanares, director în cadrul organizației Adventiste, Diviziunea Euro-Africa și secretar general al Asociației Internaționale pentru apărarea libertății religioase, organism non-guvernamental afiliat O.N.U., fr. Ludescher, președintele Diviziunii Euro-Africa, ne-au vizitat adesea; distinsul și iubitul nostru fr. Robert H. Pierson, fostul președinte al Conferinței Generale, care în două rînduri ne-a vizitat, ca și fr. Powers, M. Battle, Delafield, Nixon, O. Gordon, de la Conferința Generală și mulți alții, care au cunoscut viața noastră și căldura ospitalității noastre.

Delegații ai Uniunii noastre au luat parte la sesiunile Conferinței Generale în tot decursul anilor, participînd activ la aceste lucrări.

Astfel, frații: P. P. Paulini, St. Demetrescu și I. Bauer, au participat la aceste manifestări. În anul 1936, fr. D. Florea reprezintă Uniunea de Conferințe A.Z.S. din țara noastră, la lucrările Conferinței Generale. În anul 1970, la Atlantic City, au luat parte frații: I. Tachici și C. Chiorescu; în 1975 la Viena, frații: M. Pîrvan, C. Alexe, G. Deac și D. Popa. La Conferința Generală din acest an, care s-a ținut la Dallas, Texas, S.U.A., a participat cea mai mare delegație a Uniunii noastre, cu care ocazie la lucrări au luat parte frații: D. Popa, N. Dumitrescu, G. Deac și I. Gyerasy. Au mai luat parte un număr de unsprezece persoane, și

(continuare pe cop. III-a)

Scurt istoric al sesiunilor Adunărilor Generale Elective ale Uniunii

Ocaziile marilor momente sărbătorești din viața individului sau a unei colectivități, sînt ocazii de introspecție, de analiză, de trecere în revistă a unor pagini din istorie legate de viața și activitatea celor în cauză.

Ca biserică, aniversăm unsprezece decenii de existență aici, pe plaiurile scumpei noastre patrii și șase decenii de la organizarea Uniunii de Conferințe A.Z.S.

Cu ocazia acestui Eben-Ezer binecuvîntat, am dori să prezentăm succint istoricul celor nouă sesiuni ale Adunărilor Generale ale Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră, astăzi cînd cea de a zecea Sesiune a Adunării Generale Elective a Uniunii este gata să se consume, înscriindu-se prin bogăția evenimentelor ce le-a înregistrat, ca unică, deosebită, în anele istoriei noastre bisericești.

De reținut faptul că în anul 1913 se organizează, în cadrul Conferinței Generale Europene A.Z.S., Conferința Română A.Z.S., avînd următoarea structură organizatorică: Președinte: P. P. Paulini; secretar: St. Demetrescu; Comitetul de conducere: P. P. Paulini, I. Christoffers, G. Krüger, A. Darie și St. Negoită.

La data organizării Conferinței Române A.Z.S., aceasta era deservită de următorii pastori întăriți prin binecuvîntare: P. P. Paulini, I. Christoffers și I. Manta. Cu ocazia acestei organizări s-a făcut propunerea ca fr. St. Demetrescu să fie întărit prin binecuvîntare. Ca pastori-ajutori erau frații: Fl. Mateescu și A. Seefried. Lucrător biblic, fr. Ioan Rînea. Este prima Conferință organizată în țara noastră, cu un număr de 442 de credincioși. Cu ocazia organizării Conferinței Române A.Z.S., se face primirea următoarelor comunități: Bîrlad, Mărășești, Buzău, Posești și Constanța.

1. București 1920

Odată cu terminarea primului război mondial, România reintregită se dedică muncii constructive. În condițiile păcii și a condițiilor de atunci, s-a văzut ca o necesitate imperioasă, reorganizarea Bisericii A.Z.S. din țara noastră, care număra la acea dată 2050 de membri în peste 50 de comunități și grupe.

Ca urmare, între 8—11 iulie 1920, a avut loc la București, Conferința A.Z.S. din România, în sala Tomis, din str. Călărași. La această inființare istorică au luat parte aproximativ 700 de membri din întreaga țară.

Conferința din iulie 1920 are o mare însemnătate pentru istoria adventă din țara noastră, ea fiind un punct de referință în viața și activitatea noastră.

La această dată s-a luat hotărîrea organizării Uniunii de Conferințe A.Z.S., fiind prima Adunare Generală Electivă a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră.

Fratele P. P. Paulini a fost ales ca președinte al Uniunii, secretar al Uniunii fiind fr. A. Văcăreanu. Uniunea de Conferințe A.Z.S. cuprindea atunci trei Conferințe și anume: Conferința Muntenia avînd ca președinte pe fr. P. P. Paulini, cu sediul la București; Conferința Moldova, avînd pe fr. St. Demetrescu ca președinte, cu sediul la Focșani și Conferința Transilvania avînd ca președinte pe fr. Mayer Bertski, Sighișoara fiind sediul Conferinței. Fr. C. Popescu lucra atunci în Banat ca asistent al fr. P. P. Paulini.

La aceste lucrări au participat și frații: A. G. Daniels, președinte al Conferinței Generale A.Z.S. și C. A. Christian, președinte al Organizației Adventiste Diviziunea Europeană.

După G. Butler, primul președinte al Conferinței Generale A.Z.S., care ne-a vizitat în 1884, fr. Daniels a fost al doilea președinte al Conferinței Generale care ne-a cunoscut la noi acasă.

La organizarea Uniunii de Conferințe A.Z.S. aveam un număr de șapte pastori întăriți prin binecuvîntare și cîțiva lucrători biblici. Ca pastori întăriți erau: P. P. Paulini, St. Demetrescu, Mayer Bertski, A. Wagner, St. Kelemen, I. Bauer și C. Popescu. Ca lucrători biblici erau frații: I. Stănescu, A. Darie, D. Făurescu, G. Dașoveanu, Gh. Stănescu, A. Văcăreanu, N. Păduraru, V. Iacobovici, I. Toma, A. Petrescu, N. Dorobăț, I. Gaspar, M. Manchen, I. Polder, P. Betea, M. Gehann și G. Motorca.

2. București 1924

Între 9—14 septembrie 1924 a avut loc la București cea de-a doua Adunare Generală Electivă a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră. După patru ani, cei 53 de delegați la aceste lucrări reprezentau mai bine de 5000 de membri.

Adunarea Generală alege pe următorii frați ca slujbași ai Uniunii: P. P. Paulini ca președinte; D. Florea ca secretar. Casier și revizor fr. O. Fasnacht. Comitetul Uniunii era format din frații: P. P. Paulini, St. Demetrescu, A. Wagner, P. Hermann, O. Fasnacht, Ilie Stroeșcu, P. Gaede și D. Florea.

Această Adunare Generală a Uniunii a adus unele modificări cerute de activitatea și experiența mereu crescîndă a lucrării bisericii noastre.

3. Cluj 1927

Cea de-a treia sesiune a Adunării Generale Elective a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră s-a ținut la Cluj, între 2—5 decembrie 1927. La aceste lucrări au luat parte 89 de delegați. Raportul cu privire la această Adunare Generală Electivă a Uniunii este foarte sumar prezentat în revista „Curierul Misionar” nr. 2/1928. Aceasta nu însemnează că lucrările acestei sesiuni nu au fost importante. De multe ori, în spatele unor relații lapidare, simple, se ascund frămîntări și hotărîri epocale.

La aceste lucrări a luat parte și L. R. Conradi, la data aceasta fiind încă conducător, pe plan european, în Biserica Adventă. În luarea de cuvînt și prezentarea textului din Ioan 17, 19—21, L. R. Conradi spunea printre altele: „Am venit la Cluj, ca să avem cu adevărat o Conferință a Uniunii, spre a ne uni inima și sufletul. Eu cunosc, am trăit ziua, cu patruzeci de ani în urmă, zi în care, aici la Cluj, primul suflet a primit Adevărul. Eu știu ziua cînd s-a întemeiat aici în România, prima comunitate constantă, și ea este reprezentată aici... Dumnezeu ne-a păzit și ne-a ocrotit și El vrea să facă lucruri mari cu noi, dacă vom lăsa ca El să lucreze asupra inimilor noastre”.

La această sesiune a Adunării Generale a Uniunii, fr. P. P. Paulini, care a activat în Biserica Adventă din 1909, și care pînă în

anul 1920 a fost președintele Conferinței A.Z.S. Române, iar din 1920 și până în 1927, președinte de Uniune, a fost invitat de către Diviziunea Europeană A.Z.S. să activeze în Elveția. Astfel, între anii 1928—1932, fr. P. P. Paulini a lucrat ca președinte al lucrării advente din Elveția, unde prin activitatea și personalitatea sa a lăsat o vie amintire. În anul 1978, un delegat al Comitetului Uniunii a petrecut un Sabat în Comunitatea Fasel din Elveția. Aici, în convorbirea avută cu unul din bătrânii Comunității, acesta vorbea cu multă apreciere despre fr. P. P. Paulini și activitatea lui, arătând o serie de fotografii, subliniind activitatea și personalitatea acestui slujitor al lui Dumnezeu.

Adunarea Generală Electivă alege un Comitet de Conducere format din frații: Șt. Demetrescu, P. P. Păunescu și P. H. Hermann, la care se va adăuga, ulterior și fr. D. N. Wall, care împreună cu fr. Păunescu avea să asigure conducerea Uniunii. Tot cu această ocazie se ia hotărârea ca fr. D. Florea să fie mutat ca profesor la Seminarul nostru Teologic de la Dicioșimartin (Tîrnăveni), iar ceva mai târziu ca director al Seminarului.

Aș dori să amintesc aici faptul că în după-amiaza Sabatului din 24 martie 1928 au fost întâriți prin binecuvîntare frații: P. P. Păunescu, D. Florea, V. Moraru și W. Steinmeier

4. București 1932

La data de 25 august 1932 au început — la București — lucrările celei de-a patra sesiuni a Adunării Generale Elective a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră. La aceste lucrări au luat parte delegații reprezentînd 12 022 de membri, grupați în 443 de Comunități și grupe din cadrul Uniunii.

Este interesant de reținut faptul că la această a patra sesiune a Adunării Generale Elective a Uniunii, s-au stabilit și aplicat prevederile organizatorice privind desfășurarea lucrărilor, și anume, alegerea unui Comitet Special care să facă propuneri pentru comitetele de lucru ale Adunării Generale.

La aceste lucrări, Comitetul Special a fost format din frații: R. G. Pleșa, V. Mocanu, I. Enisteanu, din partea Conferinței Muntenia Vest; D. Făurescu, G. Bărbulescu și T. Dobre, din partea Conferinței Muntenia Est; Gh. Stănescu, M. Manchen și A. Popov, din partea Conferinței Moldova de Nord; C. Florescu, D. Irod și D. Pahoncea, din partea Conferinței Moldova de Sud; Șt. Kelemen, I. Bauer și V. Trunel, din partea Conferinței Transilvania; I. Reit, C. Lóvas și I. Pallo, din partea Conferinței Banat.

Comitetul de numiri a fost format din frații: Gh. Stănescu, I.

Reit, C. Florescu, D. Făurescu, Șt. Kelemen și V. Mocanu.

La aceste lucrări a luat parte și fr. A. V. Olson, președintele Organizației Adventiste Diviziunea Europeană, care a venit însoțit de fr. P. P. Paulini.

Comitetul de numiri (propuneri), prezintă Adunării Generale următoarele propuneri privind slujbașii principali ai Uniunii pentru următorul termen statutar:

Președinte al Uniunii: I. Bauer, secretar-casier: A. Văcăreanu consilier: P. Hermann, Șt. Demetrescu, N. Dorobăț. Directorul Seminarului Teologic P. P. Paulini; publicații: T. Dresen. Comitetul Uniunii: I. Bauer, A. Văcăreanu, Șt. Demetrescu, P. Hermann, N. Dorobăț, P. Păunescu, la care urma să se adauge președinții de Conferințe și Directorul Seminarului.

După prezentarea propunerilor de către Comitet, dintre delegații fr. Ilie Stroeșcu, face propunerea ca în locul fr. I. Bauer să fie propus fr. P. P. Paulini ca președinte de Uniune. Propunerea este analizată de Comitetul de numiri (propuneri) care prezintă Adunării Generale ambele propuneri. Trebindu-se la vot, fr. P. P. Paulini este ales președinte cu o majoritate de șase voturi. Ceilalți membri au fost aleși în unanimitate de voturi.

Ulterior, fr. I. Bauer este invitat să activeze ca pastor în Iugoslavia, unde a lucrat mulți ani ca președinte al Uniunii A.Z.S. din Iugoslavia, aducînd un substanțial aport la dezvoltarea lucrării advente din țara vecină și prietenă.

În timpul activității fr. I. Bauer în Iugoslavia, se construiește frumosul și monumentalul sediu al Uniunii A.Z.S. din Iugoslavia cu capela și sălile anexe din Belgrad, Str. Bozidera Adzige, 4, lucrări legate de numele acestui regretat și apreciat slujitor al Evangheliei

Printre hotărârile luate cu această ocazie se numără și hotărârea de readucere a sediului Uniunii la București, care între timp se mutase la Brașov, iar fr. D. Florea este numit Director al Seminarului Teologic A.Z.S. care funcționa acum la Brașov-Stupini.

Tot acum s-a luat hotărârea întâriirii prin binecuvîntare a următorilor pastori: D. Paraschiv, Șt. Ștefănescu, Șc. Popa, M. Ganea, D. Bădescu, I. Petrescu, A. Panait, D. Irod, R. Reinheimer, B. Balasz, I. Tótfesy, R. Kestner, F. Clonca și I. Pastor.

5. București 1936

La începutul anului 1936, după convulsii și acțiuni omenești, acțiuni ce au fost rezultatul unor manevre firești, Comitetul Uniunii este nevoit a face o modificare importantă în organizația bisericii — și aceasta între sesiuni — și anume schimbarea fr. P. P. Paulini din funcția de președinte și

numirea fr. Dumitru Florea, care pînă la această dată a activat ca director al Seminarului nostru Teologic. În locul său este numit fr. M. Manea

În aceste condiții, între 16—20 septembrie 1936, a avut loc Adunarea Generală Electivă a Uniunii de Conferințe, care avea să statornicească lucrările bisericii pentru mulți ani, avînd în vedere că după această dată și în timpul acestui mandat evenimentele s-au precipitat într-un ritm dureros de alert, ducînd la izbucnirea celui de-al doilea război mondial, cu toate implicațiile și urmările pe care acest tăvălug de fier și foc le-a adus.

Din rapoartele prezentate cu această ocazie, Uniunea de Conferințe A.Z.S. din țara noastră avea la data aceea un număr de aproximativ 16.000 de membri, grupați în 531 de comunități și grupe. În Școala de Sabat luau parte 22 000 de persoane.

Cea de-a cincea sesiune a Adunării Generale Elective a Uniunii de Conferințe A.Z.S. confirmă alegerea fr. D. Florea ca președinte de Uniune. Secretar: Gh. Stănică. Comitetul Uniunii fiind format din frații: D. Florea, Gh. Stănică, I. Reit, N. Gheorghită, V. Diaconescu, V. Mocanu, C. Popescu, N. Alexe, M. Manchen, P. P. Paulini, P. Hermann, M. Manea, Șt. Demetrescu, A. Văcăreanu și I. Drăgușin.

Cu toată vitregia vremurilor ce au urmat, cu necazurile și încercările ce au fost partea tuturor, Biserica Adventă din țara noastră și-a continuat activitatea pentru care Bunul Dumnezeu a adus-o la existență.

6. București 1951

De la ultima sesiune a Adunării Generale a Uniunii, au trecut cincisprezece ani. Aproape patru mandate, timp în care, din cauza evenimentelor ce au cuprins lumea întreagă și în mod deosebit Europa, nu s-au putut ține în mod normal lucrările Adunărilor Generale. Această perioadă de timp a cuprins în limitele ei experiențe unice. Țara întreagă trecea prin vremuri grele. Război, împilare, temnițe ce gemeau, încrîncenarea luptei pentru schimbarea cursului nefast al unei istorii ce secătua vlaga țării, moartea ce seceră tineretul țării pentru o cauză ce nu era a ei, oameni schingiuți pentru credința lor, curți marțiale, un zel vrednic de idealuri mai bune din partea unora care „făceau eforturi pentru creștinarea... creștinilor“, fuga după vrăjitoare, ș.a.m.d.

Cine, dintre cei ce au trăit acele vremuri, nu-și mai amintește de colonelul Manea de la Curtea Marțială din Ploiești? Pentru el, a trimite pe oameni în fața plutonului de execuție și în lanțuri pe zeci de ani de temniță grea, deve-

nise un tabiet, ceva ce făcea — se pare — parte din programul vieții sale zilnice.

Iată de ce cînd pe fundalul acesta nefiresc au apărut zorii libertății lui 23 August 1944, ei au fost considerați, și pe bună dreptate, vestitorii unei vieți noi. Cătușele robiei au căzut și țara și-a luat în propriile sale mâini, destinul. Se prăbușesc lanțurile împălării unui neam, ușile temnițelor se dau în lături scuturate de cutremurul ce va prăbuși oprimarea, iar credincioșii... se pot închina — după convingerea și crezul lor liberi Celui ce i-a ocrotit.

Urmează ani de muncă, ani de reorganizări și de mulțumiri aduse lui Dumnezeu pentru zorii unei noi activități închinată omului, binelui comun, iar pentru noi ca Bisericii Adventă, lui Dumnezeu.

Aceiași formă organizatorică și aceiași bărbați rămîn în continuare la locul unde au fost chemați de Adunarea Generală din 1936, asigurînd astfel ființa organizatorică și spirituală a Bisericii, pînă în anul 1951, cînd a fost convocată cea de-a șasea Adunare Generală Electivă a Uniunii.

Deși, așa cum am amintit, cincisprezece ani au trecut de cînd Conducerea Uniunii era în funcție, cu toate acestea, Adunarea Generală Electivă a Uniunii din 1951, a considerat că este încă necesară rămînerea fraților în posturile lor, votînd următorul Comitet al Uniunii:

Președinte: D. Florea; secretar: Gh. Stănică; V. Mocanu, casier și consilier cu atribuții de reprezentare a președintelui. Consilieri: I. Dănețiu, Gh. Indricău, N. Gheorghită, V. Florescu, P. P. Paulini, I. Bătrina, I. Tachici, I. Bauer, G. Proksch, Șt. Demetrescu, M. Maenea, V. Zamfir.

Urmează o perioadă de patru ani (1951—1955) de muncă, dar și de efervescență. Putem sublinia faptul veridic și anume, că biserica, frățietatea adventă a avut și are bine fundamentată concepția slujirii lui Dumnezeu în sinceritate și credincioșie. De aceea credincioșia rămîinerii alături de Mintuitorul și de organizația bisericii, a făcut ca viața spirituală a bisericii să se mențină prin toate problemele și încercările ce au probat, adesea, atașamentul nostru față de Dumnezeu, față de mintuire, față de Biserica Sa.

7. București 1955

Data de 3 iulie 1955, „găsea pe delegații ce urmau să participe la această foarte importantă lucrare, cu experiențe mai bogate, cu orientări noi și oarecum familiarizați cu procedeele de lucru, după experiența făcută de Adunarea Generală Electivă a Uniunii din 1951 (citată din raportul Adunării Generale, publicat în „Curierul Adventist” nr. 8/1956). Și raportul conti-

nuă: „În preajma Adunării Generale despre care vorbim, vechii slujitori ai Uniunii aveau un mandat de 19 ani consecutivi, ceea ce lăsa să se întrevadă, chiar de la început, necesitatea unor schimbări radicale”.

Și în adevăr, Adunarea Generală Electivă din anul 1955, dă Bisericii A.Z.S. din România, următoarea conducere:

Președinte: Șt. Năilescu; secretar, Dumitru Bădescu; casier și consilier, Victor Diaconescu. I. Tachici, consilier cu atribuții de reprezentare a președintelui; A. Văcăreanu, revizor contabil; Graure Gheorghe, redactor și consilier; Șt. Demetrescu, consilier; I. Dănețiu, consilier; Hrant Artinian, directorul Seminarului nostru Teologic la care s-au mai adăugat frații: A. Oprișan, I. Prevlitz, Gh. Cazan, Gh. Băciu, P. Crișan și I. Dengel.

Era numai normal ca să se facă schimbări, așa că ele n-au surprins pe nimeni.

Această Adunare Generală Electivă a fost dominată de spiritul novator al unei noi generații de conducători ai bisericii. Planuri, idealuri, dorințe, perspective, toate se învâlmăseau în căutarea realizării lor. O serie întreagă de probleme își așteptau soluțiile pe măsura timpului, a posibilităților existente și capacitatea celor chemați a le transpune în viață.

Dar... efervescența noului, realitățile lăuntrice ale omului, au făcut ca să se producă fisuri, schimbări ale lucrărilor Adunării Generale și între 5 august 1955 și 4 septembrie 1958 s-au făcut aproximativ 27 de schimbări în schemele stabilite de Adunările Generale ale Conferințelor și Uniunii, deși ele au fost intenționate a fi la origine tot atît de trainice ca și cele anterioare, dacă nu... chiar să le depășească. Toată această complexă stare de lucruri nu putea să nu aibă repercursiuni nefavorabile asupra vieții și organizației bisericii.

8. București 1967

De la ultima Adunare Generală a Uniunii, au trecut doisprezece ani. În acest timp din cauza unor probleme organizatorice interne, s-au neglijat prevederile statute, în legătură cu convocarea Adunărilor Generale la nivelul Comunităților, Conferințelor și Uniunii. În această situație Conducerea Uniunii din 1967, a înțeles că pași necesari a fi făcuți pe drumul unui echilibru organizatoric, trebuie să înceapă cu îndeplinirea acestor prevederi organizatorice, statute. Anii 1965 și 1966 au adus rezolvarea acestei probleme la nivelul Comunităților și Conferințelor.

Asfel, pe data de 9 iulie 1967, la sediul Uniunii din București, a

avut loc cea de-a opta Adunare Generală Electivă a Uniunii de Conferințe A.Z.S. Lucrările au decurs în mod liniștit în mijlocul unei atmosfere bune, realiste.

Adunarea Generală Electivă a votat următoarea componență a Conducerei Uniunii pe următorul termen statutar:

Președinte: I. Tachici, secretar: D. Popa, consilier administrativ C. Alexe, Consilieri: C. Pelcu, M. Pirvan, A. Doroftei și T. Niculescu. Directorul Seminarului Teologic A.Z.S. M. Popa, iar fr. Gh. Indricău, director al Casei de Pensii și Ajutoare a Culturii.

Un lucru ce trebuie menționat aici, în această succintă trecere în revistă a Adunărilor Generale ale Uniunii, este faptul că după trecerea a patru ani, în iulie 1971, componența organului de conducere la Conferințe și Uniune este neschimbată, așa cum a fost statornit de Adunările Generale Elective respective, cu o singură excepție și anume, schimbarea fr. M. Popa de la direcția Seminarului și numirea lui în postul de consilier la Conferința București, director al Seminarului fiind numit fr. Hrant Artinian.

Acest lucru este grăitor. Chiar dacă conducerea bisericii n-a putut rezolva toate problemele, totuși ea s-a străduit să obțină cea stabilitate organizatorică ce derivă din respectarea lucrărilor și hotărîrilor Adunărilor Generale, cum și păstrarea dogmei și a principiilor sănătoase de viațuire creștină. Este de datoria noastră a tuturor, de a contribui la edificarea unui climat de încredere și atașament față de doctrina și organizația bisericii.

Aniversarea a unsprezece decenii de lucrare adventă în țara noastră, să dea urmașilor pionierilor bisericii noastre, curajul moral de a renunța la tot ceea ce este subiectiv, și a da pe față o mai deplină consacrare în slujba lui Dumnezeu și a omenirii, pentru stabilirea unui climat sănătos, în care biserica să-și desfășoare activitatea sa, aducîndu-și la îndeplinire mandatul său. Fie ca slujitorii Săi să ia aminte. Să plîngem între tîndă și altar (Ioel 2, 17), să deplîngem propriile abateri, neconsecvența și lipsa iubirii față de Dumnezeu, biserica, cerînd în umilință îndurarea Lui. Fie ca învățînd din cele ale trecutului să facem noi astăzi ceea ce s-a neglijat în trecut, spre a deveni tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

9. București 1975

Lucrările anilor de care ne ocupăm acum, impuneau pași mai hotărîți în viața bisericii noastre, în privința stabilității organizatorice,

(continuare pe cop. III)

Mărturii ale unei conduceri providențiale

Așa cum s-a arătat în scurta relatare a istoriei bisericii adventiste din România, Dumnezeu a avut un grup de slujitori ai Săi, slujitori credincioși, consacrați până la sacrificiu pentru cauza Sa. Mulți, foarte mulți dintre ei, își dorm somnul morții în uriașele dormitoare ale omenirii — în pulbera cea ospitalieră a pământului, până în dimineața minunată a învierii până în ziua răsplătirii finale, a răsplătirii veșnice. Bătrînii noștri au depus povara chemării lor, au adormit... au adormit părinții noștri. Tuturor acestora le păstrăm o plăcută și pioasă amintire. Unii dintre cei mai în vîrstă, li mai avem încă printre noi, mai sînt în mijlocul nostru cîțiva slujitori ai Evangheliei, care au lucrat intens în arșița de la amiază a zilei. Acestora... le dorim cu sinceră iubire și considerație, mulți și binecuvîntați ani de aici înainte. Fie ca experiența lor pilduitoare să fie de un real folos generației prezente de slujitori ai lui Dumnezeu.

În anul 1970, cu ocazia împlinirii unui secol de existență și activitate a bisericii A.Z.S. din țara noastră, redacția revistei noastre s-a adresat unor venerabili pionieri ai lucrării advente de la noi, cu rugămintea de a așterne în scris gîndurile și simțămintele lor cu ocazia evenimentului deosebit pe care biserica îl trăia cu acea ocazie.

De atunci a trecut un deceniu... Mulți dintre cei ce ne-au trimis rîndurile lor, nu mai sînt printre noi, și-au încheiat alergarea vieții și lucrării lor, așteptînd în îmbrățișarea țărîinii din care au fost făcuți, răsplata finală.

Astăzi, cu ocazia acestei binecuvîntate aniversări, publicăm gîndurile lor, care sînt un adevărat mesaj ce ne este adresat de bătrînii trudiatori pe ogorul Evangheliei, mesajul fiind cu mult mai valoros și mai actual astăzi, cu cit — așa cum am arătat mai sus — mulți dintre ei nu mai sînt între noi.

* * *

„Lumea noastră... nu s-a făcut la întimplare; și nici nu trebuie să umble la întimplare. Ea... trebuie să corespundă scopurilor pentru care a fost creată de Atotputernicul. Căci nu degeaba ne-a învățat Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, să zicem: „Tatăl nostru care ești în ceruri, vină Împărăția Ta, făcă-se

voia Ta, precum în cer, așa și pe pămînt“. Și nu degeaba stă scris în crezul bisericii creștine: „Iarăși va să vie cu mărire, să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfîrșit“.

Dumnezeu a rînduit vestirea Evangheliei, spre întoarcerea celor păcătoși.

Cel ce semnează aceste rînduri a făcut acest lucru pe plaiurile scumpei noastre patrii din anul 1907. Cu ocazia acestei aniversări, rog pe Bunul Dumnezeu să ne ajute să înțipinăm cu bucurie și pe deplin pregătiți pe scumpul nostru Mintuitor.“

București decembrie 1970

Avocat Ștefan Demetrescu
pastor-pensionar, fost secretar
de Uniune, consilier, jurist și
președinte de Conserință.

(decedat la 27 oct. 1973).

*

„Cu acest prilej aduc prinosul recunoștinței mele Tatălui Ceresc, pentru marele privilegiu de a mă fi făcut părtaș luminii Adevărului, pe care l-am cunoscut și pe care l-am slujit încă din floarea tinereții mele și a bisericii.

Rugăciunea adresată Domnului în timpul primejdiilor primului război mondial, Domnul mi-a ascultat-o, am rămas în viață și m-am alăturat cauzei sprijinirii Adevărului, cu tot eianul și posibilitățile mele.

Influența și legăturile mele, pe care le-am socotit talanți incredințați mie de cer, i-am pus la schimbător și mi-au ajutat la deschiderea unor drumuri noi și uși pentru cauza adevărului pe meleagurile țării mele, încă din anul 1912.

M-am străduit astfel pentru adevăr și dreptate, mijlocind pe lingă cei mici și pe lingă cei mari pentru cauza bisericii, și mulți dintre aceștia au recunoscut mai tîrziu valoarea principiilor scripturistice.

Astăzi, ajuns din mila Domnului la vîrsta de 88 de ani, regret din suflet că nu mai am puterea de altădată, dîndu-mi abia acum seama că ar mai fi de făcut pentru împlinirea țintei amintită de apostolul Pavel care spunea: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“ (2 Timotei 4,7—8).

Încrezător în harul Domnului Hristos, care S-a jertfit pentru noi toți și pentru mine, implor harul divin asupra noastră a tuturor cu ocazia aniversării unui secol al bisericii în țara noastră, ca să putem fi și noi găsiți între cei cărora Bunul nostru Mintuitor le va spune:

„Bine slugă bună și credincioasă... intră în bucuria stăpinului tău“.

București noiembrie 1970

Petre Păunescu
pastor-pensionar, fost consilier
și președinte de Uniune (deced.
la 14 dec. 1972).

*

Cu ocazia acestei aniversări, gîndul mă poartă spre Cuvîntul Scripturii.

„Cînd a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut dintr-o fecioară, Maria, din Nazaretul Galileei. El, Isus, Fiul lui Dumnezeu, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta mării în locurile prea înalte. Pe Isus îl vedem încoronat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o.“ Aceasta, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru fiecare. „Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă.“ „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi“, a dat asigurarea Domnului și Mintuitorul nostru Isus Hristos. Aceasta e credința și nădejdea noastră a Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

București decembrie 1970

D. Florea
fost președinte de Uniune

*

Din Tg. Mureș, iubitul nostru frate Bartha Balázs, care a trudit pe ogorul Evangheliei în Transilvania, ne scria:

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar“.

Cu ocazia împlinirii unui secol de existență a bisericii advente în țara noastră, cu bucurie în suflet priveșc în urmă, în deosebi asupra celor 60 de ani trăiți în sinul acestei biserici. Din propria-mi experiență am avut fericita ocazie, ca în decursul anilor amintii să privesc creșterea și dezvoltarea acestei plante din pildă, în țara noastră. Din mila lui Dumnezeu, nu am fost numai un spectator ci eu însumi am crescut în ea din anul 1910, avînd și deosebitul har, asemenea lui Apolo, de a „uda“ prin Cuvîntul lui Dumnezeu — și nu arareori — cu lacrimile mele această plantă.

Astăzi, în zilele bătrîneții mele, asemenea bătrînului Simeon, sufletul meu se bucură și-L laud pe Dumnezeu, cînd văd — din harul lui Dumnezeu și înțeleapta conducere a Guvernului din țara noastră — cum casele de rugăciune sînt des-

chise și din Sabat în Sabat, poporul advent se adună spre a-și găsi odihnă sufletească acolo unde și Domnul după făgăduința Sa este prezent. El și astăzi îi cheamă pe toți să vină și să găsească odihnă pentru sufletele lor.

Sint înaintat în virstă, dar totuși asemenea bătrînului care planta pomi fructiferi pe marginea șoselei, vreau să fac și eu la fel ca acesta, pe care un trecător l-a întrebat:

— Ciți ani ai moșule?

— Din mila lui Dumnezeu 90 de ani — răspunde bătrînul.

— Și dumneata crezi că ai să măninci fructe din pomul pe care-l plantezi acum?

— Nu! Nu cred că voi minca din roadele pomilor pe care îi plantez astăzi, căci sînt bătrîn. Însă și înaintașii mei au plantat pomi din a căror roade am mincat și eu, iar eu la rîndul meu plantez ca alții să se bucure de roadele acestora.

Dumnezeu să binecuvinteze această biserică și să o facă roditoare cu privire la orice lucru bun, amin!
Tg. Mureș, decembrie 1970

Bartha Balázs
pastor-pensionar

D. Bădescu și V. Diaconescu, două nume ce au fost pînă nu de mult prezente în viața activă a bisericii, ne scriau în urmă cu zece ani:

„Laudă, glorie și închinare în sfîntă adorare fie aduse Bunului Dumnezeu.”

Anul acesta, în luna august, s-au împlinit 52 de ani, de cînd am primit solia adventă și m-am alăturat turmei celei mici a celor credincioși, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus... Anul trecut, am sărbătorit 40 de ani de activitate ca pastor, slujitor al lui Dumnezeu în diferite posturi în lucrarea lui Dumnezeu.

Slujitorii Domnului, din perioada de început a soliei advente din România, afară de cîteva personalități, care aveau o pregătire scolastică, nu erau oameni cu o pregătire teologică prea mare, dar erau oameni temători de Dumnezeu, oameni consacrați și plini de Spiritul Domnului, care au zidit lucrarea celor ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus Hristos.

De asemenea, am remarcat că pionierii lucrării Domnului din prima și a doua perioadă a vestirii soliei advente, au fost oameni sfinți și cu totul consacrați în lucrarea lor. Dumnezeu a binecuvîntat strădanile lor.

Doresc să mai adaug, că atît pionierii lucrării din prima și a doua perioadă a lucrării Domnului, s-au distins printr-o activitate armonioasă, că în încercările ce au pus la probă credința lor, ei au dat dovadă de o pilduitoare unire, apărînd ființa Bisericii, imbinînd astfel lucrarea predicării cu lucrarea trăirii.

Dorim ca actuala generație de slujitori ai lui Dumnezeu, să urmeze

pilda Mintuitorului nostru Isus Hristos și pilda cea bună a predecesorilor lor, pentru ca biserica să poată fi întărită și pregătită pentru împlinirea mandatului ei și a făgăduințelor răsplătirii veșnice.

Brașov, noiembrie 1970

D. I. Bădescu
pastor-pensionar, fost președinte de Conferință și secretar al Uniunii.

*

Un secol de activitate de la întemeierea primelor comunități ale bisericii A.Z.S. din România? Da! E mult în vremea noastră, cînd într-un secol se petrec evenimente care altădată se petreceau într-un mileniu. Avem dreptul la un bilanț, la un Eben-Ezer.

Sentimente și amintiri cu această ocazie? Da! Din acești ani aproape jumătate de secol am trăit și activat și eu în sinul bisericii A.Z.S. Personal, începînd din anul 1924, împreună cu soția mea, ca tineri învățători, am crezut în solia adventă și în viitorul ei și ne-am alăturat din toată inima Bisericii A.Z.S., începînd cu ziua de 6 decembrie 1924.

Ce știam pînă atunci despre adventiști, era că acești creștini vor să fie într-adevăr creștini și să trăiască după cum e scris în Evaghelie, după doctrina și pilda Domnului Hristos. Și aceasta ne-a fost de ajuns, pentru că tocmai acest lucru era și dorința noastră și idealul nostru.

Am activat în această lucrare ca profesor la Seminar, mai apoi director, consilier la Uniune, președinte al Conferinței Muntenia (București) și în ultimii ani pastor, fapt care mi-a dat posibilitatea să cunosc istoria bisericii noastre în această ultimă jumătate de secol, luînd parte activă la toate frumătățile și luptele ei.

Unde ne aflăm azi după un secol? Privind înapoi, în mare și la suprafață, avem de ce să ne simțim plini de încredere și nădejde în viitorul bisericii Domnului. De la ceva mic, mic de tot, — amenințată ca și copilul Isus odinioară să I se ia viața — biserica a crescut la ceea ce se vede azi, îndeplinindu-și menirea ei în lume.

Privind lucrurile și în adîncime, avem motive să promovăm mai sincere și mai curate sentimente. Justificarea existenței noastre ca biserică constă în faptul că avem o solie unică în lume, dar solia noastră va avea un efect pozitiv numai dacă ea va duce pînă la capăt sfințirea vieții și formarea caracterului creștin.

Biserica noastră trebuie să sprijine în același timp și eforturile nobile, pe care le depune conducerea țării noastre, ca relațiile sociale în patria noastră să fie așezate pe temelii mai drepte, mai bune și mai omenoase decît în trecut.

La această aniversare, combătînd neîncrederea, defetismul și bigotismul, neuitînd nici lecțiile trecutului și nici drumul pe care ne-a condus

Domnul pînă acum, cu un nou sentiment de încredere și speranță să privim înainte și în sus.

Pucioasa, decembrie 1970

V. Diaconescu
pastor-pensionar fost director al Seminarului și președinte de Conferință

*

Frumoasă și plăcută aniversare. Un secol de existență și activitate a bisericii advente din țara noastră. Țin să mulțumesc lui Dumnezeu că mă găsesse în viața la această subtilă sărbătoare. De asemeni și pentru faptul că jumătate din timpul de existență și activitate al bisericii l-am trăit și lucrat împreună cu toți aceia care au avut și au aceeași credință și speranță adventă.

Se împlinesc cincizeci de ani de cînd am cunoscut biserica adventă, doctrina și soliele ei, care mi-au cîștigat inima pentru Domnul Hristos și lucrarea Lui. Era în anul 1920, cînd am luat cunoștință de existența acestei biserici. La 10 aprilie 1922, am încheiat legămîntul cu Domnul Hristos. Apoi timp de cinci decenii am trăit împreună cu creșterea și dezvoltarea acestei minunate lucrări.

Mulțumiri fie aduse Bunului Dumnezeu pentru viața, sănătatea și puterea de lucru, pentru minunata Sa conducere și ocrotire ce mi-a acordat cît timp am activat în această sfîntă lucrare.

Sint încredințat că Cel care a început lucrarea mîntuirii pe aceste meleaguri, o va duce curînd la o glorioasă încheiere.

Sibiu, decembrie 1970

N. Gheorghiu
pastor-pensionar, fost consilier la Uniune (deced. la 11 iulie 1977).

*

Era prin anul 1914, la Cluj. În sala teatrului maghiar, aveam o conferință. Cu această ocazie, frații adventiști români din părțile Făgărașului, maghiari din secuime, sași din părțile Sibiului și Bistriței, se întîlneau, se îmbrățișau, sărutîndu-se. Acest lucru a mirat pe foarte mulți, căci mare vrajbă viriseră politicienii între naționalități și mult șovinism mai era pe atunci.

Evaghelia însă unește și împacă pe oameni, căci Dumnezeu este Dumnezeuul tuturor. La vîrsta mea înaintată, laud pe Dumnezeu că am trăit momentul acestei minunate aniversări; că am slujit lui Dumnezeu și oamenilor. Sper în răsplătirea divină și triumful bisericii.

Cluj, noiembrie 1970

I. Reit
pastor-pensionar, fost consilier Uniune (deced. la 16 iunie 1973).

*

În cei 40 de ani ai activității mele pastorale, am slujit lui Dumnezeu și bisericii în orice împrejurare. Cu ocazia acestei aniversări, slăvesc pe Bunul Dumnezeu pentru binecuvîntările Sale și pentru

făgăduințele Sale prețioase ce mi-au încălzit viața și mi-au întărit pașii lucrării mele în ogror Evangheliei Sale.

București, noiembrie 1970

N. Alexe
pastor-pensionar, fost președinte de Conferință

Cu cincizeci de ani în urmă am venit în contact cu credința adventă. Solia ei a răspuns necesității sufletului meu și am rămas un sincer și devotat slujitor al ei.

Ridic astăzi un monument al aducerii aminte pentru tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine și biserica Sa. Cite experiențe, cite minuni a făcut El!

Cu ocazia acestei aniversări, laud pe Dumnezeu pentru tot ceea ce a făcut pentru noi, constatând că „până aici ne-a ajutat Dumnezeu“. Mă rog pentru un viitor minunat, pe măsura strălucirii prezente. Maranatha!

Brăila, decembrie 1970

V. Zamfir
pastor-pensionar, fost președinte de Conferință

„Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea“, (1 Corinteni 9,23). Atașat cu toată ființa de Învățătorul său, se poate spune — pe drept cuvânt — că apostolul Pavel a săvârșit cea mai mare lucrare pentru mintuirea celor păcătoși.

Prin grația cerului, am activat și eu 38 de ani în ogror Evangheliei lui Hristos.

Cu ocazia acestei aniversări a bisericii noastre din România, dau slavă lui Dumnezeu pentru acest timp de har, acest timp solemn și minunat.

Mă rog pentru pacea și fericirea bisericii lui Dumnezeu și omenirii întregi.

Brăila, noiembrie 1970

C. Grăjdinoiu Ionescu
pastor-pensionar, fost președinte de Conferință

Știrea că anul acesta se implinesc 100 de ani de când solia adventă a ajuns și pe meleagurile noastre, m-a impresionat adinc. Mie mi-a fost dat să cunosc solia adventă încă din tinerețe. Era prin anul 1917, când am primit vestea cea bună a Evangheliei. Am făcut lucrul acesta pentru că se cădea să răspund cu ascultare din iubire, jertfei celei mari a Domnului Isus Hristos. Fiind sincer convins de efectele cele bune ale trăirii adevăratei Evangheliei, m-am hotărât să particip activ la lucrarea bisericii și am făcut acest lucru timp de peste 50 de ani.

Acum, la sărbătorirea acestui centenar, mărturisesc că principala dorință a sufletului meu este și acum tot aceeași care s-a născut în mine cu peste cincizeci de ani în urmă. Doresc din toată inima mea să fac și eu parte din mulțimea celor mântuiți și să mă gădesc împreună cu

Mintuitorul meu Isus Hristos și cu toți ai mei iubiți, odată, la masa cea de obște în Impărăția Sa.

București, noiembrie 1970

Dobre Toma
pastor-pensionar, fost președinte de Conferință

Aduc pe această cale sentimentele mele de mulțumire și de profundă recunoștință Bunului nostru Dumnezeu și Mintuitorului Isus Hristos și Duhului Sfânt, care mi-a prilejuit această fericită ocazie de a fi în viață la aniversarea unui secol de existență a Bisericii advente din țara noastră. Din acești ani, mai mult de un sfert din ei, i-am lucrat pentru Dumnezeu, biserică și semenii mei. Laud pe Dumnezeu pentru această favoare.

„Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă mult mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor, Amia.“ (Efeseni 3,20.21). „Și din partea lui Isus Hristos, Martorul Credincios, cel întâi născut din morți... A Lui care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu singele Său și a făcut din noi o împărăție de profeți pentru Dumnezeu, Tatăl Său; a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.“

Craiova, decembrie 1970

V. Schiopoaia
pastor-pensionar, fost președinte de Conferință

Consider un deosebit privilegiu acesta de a trăi sărbătorirea aniversării de 100 de ani de existență a Bisericii advente în Patria noastră iubită.

Inima mea este plină de recunoștință față de Dumnezeu, pentru faptul că am avut privilegiul de a sluji în lucrarea Lui mai mult de jumătate de secol. Acele începuturi mici au crescut azi într-o lucrare binecuvântată.

Domnul a binecuvântat această lucrare. Aș dori să-I mulțumesc lui Dumnezeu împreună cu psalmistul când zice: „Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețe, și până acum eu vestesc minunile Tale. Nu mă părăsi, Dumnezeule, chiar la bătrânețe căruntă, ca să vestesc tăria Ta neamului de acum, și puterea Ta neamului de oameni care va veni.“ Ps. 71, 17.18.

Mă gândesc la cuvintele Mintuitorului nostru: „...bucurați-vă că numele voastre sînt scrise în ceruri!“ (Luca 10,20). Fie ca Bunul Dumnezeu să ne dăruiască tuturor această bucurie!

Cluj, noiembrie 1970

Dengel Ioan
pastor-pensionar, fost președinte de Conferință (deced. la 4 martie 1975).

Pentru ca binele Sale să nu se uite, Dumnezeu a poruncit să fie scrise sau să se ridice some de aducere aminte.

Nu acesta a fost și scopul instituirii Paștelui? Nu pentru același motiv a poruncit Domnul lui Iosua să ridice douăsprezece pietre din riul Iordan cu care să se zidească un altar? Nu același lucru l-a avut în vedere și Samuel când a înfipt în pământ pietre pe care le-a numit „Eben-Ezer“? Să spui atunci fiului tău: „Aceasta este spre pomenirea celor ce a făcut Domnul pentru noi.“

Și ce alt rost aveau altarele pe care le ridica Abraam și urmașii săi în timpul pribegiei lor prin pământul Canaan, decât să rămână ca semn de aducere aminte? Geneza 12,8; 13,3.4; 28,18; 3,2.3.

Dacă anul 1870 este anul în care Domnul a făcut ca glasul Evangheliei Sale să se facă auzit în țara noastră, 1912—1913, este timpul rînduit tot de El, ca același glas binecuvîntat să se facă auzit în locul unde am văzut lumina zilei, și anume Comuna Putineiu, Jud. Teleorman.

Și cine ar putea găsi cuvinte pentru a descrie bucuria nespuse de mare ce umplea inimile puștinilor credincioși din vremea aceea?

Să ridicăm și noi un altar de aducere aminte în cinstea Domnului care a făcut lucruri atât de mari pentru noi. Să ne hotărîm a ne face vrednici de numele de urmași ai Domnului Isus. Să ne hotărîm a ne dăru cu totul binelui și fericirii semenilor noștri. Să înălțăm către Dumnezeu cereri și rugăciuni cu lacrimi pentru binele și prosperitatea lucrării Sale; pentru pacea și prosperitatea scumpele noastre patrii, și pentru cei ce sînt înălțați de Dumnezeu în dregătorii, potrivit cuvintului care zice: „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sînt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită cu toată evlavia și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mintuitorul nostru, care voințe ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința adevărului.“ 1 Timotei 2,1—4.

Să înălțăm rugăciuni de adîncă mulțumire către Dumnezeu și să cîntăm spre lauda Lui, pentru toate binecuvîntările pe care Evanghelia Sa le-a adus pentru noi și pentru țara noastră. Plini de bucurie să strigăm: „Isus Hristos a venit în lume să mîntuiască pe cei păcătoși“ și între aceștia mă gădesc și eu. Maranatha!

București noiembrie 1970

I. Iorga
pastor-pensionar, fost președinte de Conferință

Fratele C. Tolici, primul pastor adventist român care a lucrat timp de 10 ani ca pastor-misionar în Madagascar, ne scria:

— AD MAJOREM GLORIAM DEI — Pentru gloria cea mare a lui

Dumnezeu — vreau să spun și eu câteva gânduri cu această minunată ocazie. Se împlinesc anul acesta 47 de ani de când m-am devotat acestei lucrări și mă simt foarte fericit că s-au împlinit și cu mine cele scrise în Psalmul 34,8—9 și că am putut ajuta aproapei mele.

În acest interval de timp am slujit Bunului nostru Tată Ceresc. După ce am urmat Seminarul Teologic A.Z.S. din Focșani, făcând parte din prima promoție de absolvenți ai Seminarului, am fost chemat în rândul slujitorilor lui Dumnezeu. În anul 1929, am fost trimis ca pastormisionar al bisericii advente în Madagascar, unde am lucrat timp de zece ani de zile, făcând astfel deosebit de minunate experiențe.

Cu ocazia acestui centenar al bisericii advente din România, aducem slavă Domnului pentru bună-tatea și ajutorul Său, rugînd pe Dumnezeu să binecuvînteze Biserica și înaltele Stăpîniri din țara noastră cu prosperitate și pace.

Com. Izvoarele noiembrie 1970

C. Tolici pastormisionar

*

Evangheliștii cu cărți au lucrat cu multă însușire în decursul timpului. Iată gândurile unora dintre ei:

Aniversarea unui secol de vestire a soliei advente în România mă bucură foarte mult. Bunul Dumnezeu m-a ajutat să pot contribui și eu la propășirea cauzei Evangheliei în țara noastră. Timp de 7 ani am lucrat ca evanghelist cu cărți și dirigințe al acestora, în diferite Conferințe. Apoi, timp de 26 de ani ca pastor, fapt pentru care laud pe Dumnezeu. Ca mulți alții, am trecut și eu prin multe încercări și prigoniri înainte de 23 august 1944. Sint fericit însă că am fost găsit vrednic de a lucra pe ogorul Evangheliei timp de 36 de ani și să am de asemenea privilegiul de a participa astăzi la aniversarea unui secol al existenței și activității bisericii advente pe plaiurile patriei noastre.

Rm. Sărat, noiembrie 1970

A. Rizea
pastormisionar (deced. la 30
ianuarie 1978).

*

Dau slavă Bunului Dumnezeu, pentru că din anul 1914 am fost în lucrarea Sa. Ca și sămînța de muștar din Matei 13,31—32, sau asemenea căpsunelei care se înmulțește și se răspîndește foarte repede, așa s-a întimplat și cu noi. Eu, spre slava lui Dumnezeu, am fost evanghelist cu cărți între anii 1923—1935 și dirigințe al acestora între anii 1935—1959. În total am activat ca predicator în lucrarea lui Dumnezeu 42 de ani.

Să fie Numele Lui binecuvîntat și eu ca și înaintașii mei, fr. Paulini, Demetrescu, Kelemen, (pionierii lucrării) am îmbătrînit în credința și în lucrarea Sa.

Ceea ce am crezut la începutul credinței noastre, în parte s-a realizat sub ochii noștri. Chiar dacă

în viața noastră de credință am trecut prin încercări, alături de profetul Ieremia, putem spune că timpul nostru n-a trecut și nici lucrarea Sa nu e încheiată. Plîngerii 3,21—24.

Bunul Dumnezeu ne-a îmbogățit în multe rînduri și ne-a dăruit multe bucurii sufletești în ultimele decenii, de aceea slăvit și binecuvîntat să fie Numele Său. Doresc ca în Uniunea Română să se împlinească dorința lui Moise de a mări numărul poporului Său. Deuteronomul 1,11. Amin!

Miercurea Nirafului, decembrie 1970

Nemeș Alexandru
pastormisionar (deced. la 15
martie 1975).

*

Au trecut de atunci 50 de ani. Era în 1920 la 20 octombrie pe malul Mării Negre la Constanța, unde un grup de 12 persoane au fost coborîte în apa mării de către neuitatul nostru frate P.P. Paulini și botezați. Dintre aceste persoane făceam parte și eu, precum și fratele Scarlat Popa cu soția.

Eu am urmat Școala Misionară la Focșani și apoi chemat să lucrez pe plaiurile dobrogene, ca ajutor al fratelui Dașoveanu. De atunci am activat cu bucurie în multe părți și în multe servicii. Dar aici au trecut. Noi ne-am făcut datoria. Și iubitul meu frate și prieten, Scarlat Popa, a fost chemat în lucrare și a lucrat cu o mare sinceritate și consacrare — pînă a închis ochii.

Acum cînd sărbătorim o sută de ani de existență a bisericii advente în țara noastră, mulțumim din toată inima noastră Bunului Dumnezeu pentru toate binecuvîntările Sale, și-L rugăm mai departe să hărăzească țării noastre pace și bună învoire între oameni, așa cum au cîntat îngerii pe plaiurile Betleemului. Înalt glasul mulțumirii și rugii mele la tronul Celui Atotputernic pentru prosperitatea bisericii, pentru bunăstarea țării și ocrotirea Conducătorilor țării noastre.

Băicoi, decembrie 1970

T. Coconcea
pastormisionar, fost secretar
de Conferință (deced. la 29
aprilie 1978).

*

Incheiem aceste plăcute și reconfortante pagini, cu gândurile fraților pastormisionari P. Olteanu, I. Rînea și I. Rădulescu.

„Sint fericit și laud Numele Domnului Isus că sint în viață acum cînd sărbătorim centenarul bisericii advente în scumpa noastră țară. Sint născut în anul 1889, ianuarie 26, deci am vîrsta de 81 de ani. Am primit credința Evangheliei Domnului Isus și am fost botezat la 12 decembrie 1912. Am fost chemat în lucrarea de evanghelizare în octombrie anul 1921 și am lucrat 38 de ani pînă în oct. 1959.

Slăvesc pe Bunul Dumnezeu că m-a chemat și mi-a încredințat Ve-

stea cea Bună pe care am dus-o de la vîrsta de 23 de ani și pînă acum la 81 de ani. Slavă fie Tatălui Ceresc, și pace pe pămînt.

Cîmpina, noiembrie 1970

Olteanu Pavel
pastormisionar (deced. la 3
iunie 1977).

*

Cu această fericită și deosebită ocazie a împlinirii unui centenar de la inaugurarea lucrării advente în România, aduc și eu profunde mulțumiri și o deosebită recunoștință lui Dumnezeu și Mintitorului pentru harul nespuz de mare și scump, dăruit cu bogăție peste noi și țara noastră.

În nesfîrșita Sa milostivire, Dumnezeu a început, a condus și a binecuvîntat lucrarea Sa în patria noastră scumpă.

Sint bucuros pentru faptul că Dumnezeu a binecuvîntat țara noastră, pe care a dăruit-o cu bogății de multe feluri, a ocrotit-o și a păzit-o. Prin hărnicie și cinste vrem să ne aducem și mai departe contribuția la dezvoltarea și înflorirea ei.

Sint mai mult decît fericit pentru cei trezeci de ani și ceva din acest centenar, de contribuția modestă la însămînțarea și dezvoltarea principilor de moralitate și spiritualitate.

Pentru încheiere, folosesc sfatul și urarea psalmistului din psalmul 122,6—9: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale, și liniștea în casele tale domestice! Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sinul tău. Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru, fac urări pentru fericirea ta.”

Făgăraș, noiembrie 1970

Iosif Rînea
pastormisionar

*

„Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani...” Deuteronom 8,2.

În anul 1917 am salut în sufletul meu solia adventă. Solia mîntuirii. În anul 1924 am fost chemat să lucrez pentru Dumnezeu în Maramureș. De atunci și pînă în prezent, am fost slujitor al lui Dumnezeu în Satu Mare, Salonta, Oradea, Arad, Timișoara și multe alte-le. De cînd am primit această lumină ce o păstrează în suflet de peste 53 de ani, m-am simțit și mă sint fericit, că am putut sluji și eu lui Dumnezeu, că pot spera și eu în adevărurile pe care le-am vestit altora.

Cu ocazia acestei aniversări, cînt slavă lui Dumnezeu pentru providența Sa și mă rog Lui pentru viitor.

București, decembrie 1970

I. Rădulescu
pastormisionar (deced. la 27
februarie 1980).

Unsprezece decenii de istorie adventă în România

(urmare din pag. 13)

anume: M. Pîrvan, N. Popescu, A. Timiș, I. Ciucă, I. Stoiu, T. Cazan, Gabriela Popa, O. Constantinescu, A. Văcăreanu, G. Voinea, I. Bidiuc, care au plecat ca turiști, participând la această întâlnire, împreună cu un mare număr de români care locuiesc în S.U.A. Aceste realități grăiesc de la sine despre binecuvîntarea libertății de care ne bucurăm ca biserică în țara noastră și de climatul plăcut, plin de încredere și responsabilitate față de semenii noștri și față de autoritățile țării noastre.

Toate acestea, împreună cu o viață în temere de Dumnezeu și sinceritate în legăturile noastre cu oamenii pot da Bisericii liniștea de care are nevoie pentru spiritualizarea ei și pentru pregătirea ei în vederea revenirii Domnului nostru Isus Hristos.

Un secol și un deceniu din timpul cel fără de zăgazuri a venit și a trecut. Am pășit în cel de al doispnzecelea deceniu al ființei noastre bisericești pe melegurile bucuriei și fericirii noastre naționale. Avem datoria fermă de a reprezenta cu cinste și demnitate crezul bisericii advente, de a fi ceea ce pretinde din partea noastră Bunul nostru Părinte să fim. La acest moment de referință pentru biserică A.Z.S. din țara noastră, după o succintă trecere în revistă a unor pagini de istorie, în fața acestui binecuvîntat Eben-Ezer, privind în prezent, sîntem plini de recunoștință și mulțumire la adresa lui Dumnezeu și a autorităților țării noastre pentru libertatea de care ne bucurăm astăzi, în scumpă noastră patrie. În drept și în fapt, ne bucurăm de libertatea de a ne închina și a sluji cu toată ființa noastră Dumnezeului mîntuirii noastre.

Dăm slavă lui Dumnezeu pentru aceasta, și aducîndu-ne cu pioșie aminte de începuturile modeste, de credințioșia înaintașilor noștri și de consacrarea lor, pășim cu simplitate, umilintă și hotărîre pe urmele părinților noștri, urmărind binele și fericirea bisericii și a poporului nostru, convinși fiind că binecuvîntarea cerului ne va însoți.

Făcînd astfel, trăind și activînd în acest fel, atunci „nu vom avea a ne teme pentru viitor de nimic altceva, decît de a uita cumva modul în care ne-a condus Dumnezeu pînă în prezent, cum și învățătura Sa, din Istoria Bisericii noastre. EBEN EZER — MARA-NATHA!

Comitetul Uniunii

Scurt istoric al sesiunilor Adunărilor Generale Elective ale Uniunii

(urmare din pag. 16-a)

avînd în vedere climatul cel bun în care se pășea de acum în mod curajos și entuziast. Chiar dacă mai existau încă unele spirite și concepții învechite, era totuși limpede că acestea rămîneau singulare, fiind necesare hotărîri și oameni care să corespundă cerințelor timpului, momentului istoric trăit, moment cînd se impunea cu pregnanță clarviziunea, luciditatea, progresul, ce trebuiau urmate și ridicate la înălțimea cerințelor zilei și nevoilor bisericii.

În consecință, după Adunările Elective ale Comunităților și Conferințelor, în ziua de 14 decembrie 1975 este convocată la sediul ei din București, cea de-a noua sesiune a Adunării Generale Elective a Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră.

Putem spune că Adunările Generale Elective ale Conferințelor au fost un bun examen al maturității și al responsabilității bisericii noastre, lucrările decurgînd în liniște și în conformitate cu prevederile noastre organizatorice. Să nu uităm niciodată că alături de unitatea dragostei în Isus Hristos, de doctrina Sale, unitatea organizatorică este esențială pentru prosperitatea și bunul mers al lucrărilor. Acest adevăr este foarte semnificativ, căci el vorbește, reflectă ceea ce de fapt trebuie să însuflețească spiritul și concepția întregii Biserici și în mod deosebit spiritul pastorilor și slujbașilor, de a fi oricînd gata pentru a opta în favoarea unității și a stringerii rîndurilor în jurul Adevărului, al organizației Bisericii și al Conducerii Bisericii, și în principal al Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos, Care, în calitatea Sa de Conducător direct al Bisericii Sale, ne asigură de personala Sa prezență în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, și care ține în mîna Sa cele șapte stele (Apocalips 1, 20).

La această a noua sesiune a Adunării Generale Elective au fost prezenți toți pastorii și angajații Cultului nostru, cum și frații pastori-pensionari.

Ocazia solemnă a prezenței tuturor slujitorilor lui Dumnezeu în cadrul acestor servicii divine, a constituit prilejul unor noi consacrații pe altarul slujirii dezinteresate. Începînd de la Comitetul de Conducere al Uniunii, cele ale Conferințelor și pînă la cel din urmă credincios prezent, iar prin reprezentare întreaga Biserică, s-a consacrat lui Dumnezeu, dedicîndu-se binelui și lucrării la care au fost chemați.

Lucrările acestei sesiuni pot fi caracterizate ca fiind solemne, pătrunse de un spirit colegial, de colaborare unitară și principială, hotărîrile luîndu-se cu unanimitate de voturi. În acest fel, în mod festiv chiar, Adunarea Generală Electivă a Uniunii de Conferințe a ales următorul Comitet de Conducere al Bisericii pe următorul termen statutar:

Președinte: D. Popa; secretar, M. Pîrvan; șef-contabil: N. Dumitrescu. Consilieri: C. Petcu, A. Doroftei, I. Moldovan, T. Niculescu și N. Delicote.

Este vrednic de reliefat atmosfera plăcută de responsabilitate și respect față de legalitate și de organizația Bisericii, ce a caracterizat această Adunare Generală. O atmosferă solemnă, de unitate și iubire frățească, de mijlocire la adresa Bunului Dumnezeu, iată tabloul celei de-a noua Adunări Generale Elective a Uniunii.

În cuvîntul adresat noului președinte al Uniunii, în numele tuturor participanților la aceste lucrări, se spunea:

„Conduceți Biserica cu competență, strîns legat de principiile ei, de idealurile ei spre ținta înaltelei ei aspirații spirituale. Și atunci, resursele inepuizabile ale Cerului, puterea cea mare a Duhului Sfînt, vă va stăpîni și vă va ajuta să scrieți o pagină importantă în istoria adventă din țara noastră în următorii ani”.

Un cuvînt cu largă viziune. Putem spune că începînd cu anul 1975 și pînă în prezent, s-a scris, nu numai o pagină nouă, importantă în istoria Bisericii noastre Advente, ci chiar foarte mult și multe. Dumnezeu a fost Acela Care a inspirat și călăuzit scrierea acestor pagini. Aceasta este o constatare unanimă, fapt pentru care aducem slavă și laudă lui Dumnezeu.

Stînd în fața celei de-a zecea Adunări Generale Elective a Uniunii, ne rugăm Bunului nostru Părinte pentru continuarea și dezvoltarea acestui spirit bun ce domnește în toate eşaloanele Bisericii, spirit care, eventual, să topească și cel din urmă bulgăre de gheață care ar mai îngheța vreo inimă, lăsînd-o să se adauge marii familii a bisericii, pentru ca într-o plăcută și armonioasă colaborare cu toți factorii de răspundere să dăm bisericii și lumii binecuvîntarea unității, armoniei și păcii, pentru slava lui Dumnezeu și binele semenilor și fraților noștri.

Comitetul Uniunii

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația :
București, str. Labirint nr. 116 — Sect.3, Tel. 20.76.65*

**Redactor :
Dumitru Popa**